

இராவணன்

--- ஏ.கே.வேலன்

நாடக மாந்தர்.

1. இராவணன் — இலங்கை வேந்தன்
2. வண்டார் குழலி இராவணன் மனைவி (மண்டோதரி)
3. மேகநாதன் — இராவணன் மைந்தன்
4. சும்பகர்ணன் } — இராவணன் சோதரர்
5. விபீடனன் }
6. காமவல்லி இராவணன் தங்கை (சூர்ப்பனகை)
7. தாடகை — இராவணன் ஆத்தை
8. திரிசடை — விபீடனன் மகள்
9. மாலியவான் — முதறிஞன்
10. நீலன் — ஒற்றர் தலைவன்; தளபதி
11. வாலி — கிட்கிந்தை வேந்தன்
12. சுகீர்வன் — வாலியின் தம்பி
13. அனுமன் — அவனது அமைச்சன்
14. தாரை — வாலியின் மனைவி
15. மரீசன் — தாடகையின் மகன்
16. இராமன் } — தசரத மைந்தர்
17. இலக்குவன் }
18. சீதை — இராமனின் மனைவி
19. விசுவாமிதரன் } — ஆரிய ரிஷிகள்
20. வசிஷ்டன் }
21. அகத்தியன் }
22. மதங்கன் }
23. சுந்தரனார் — போரசிரியர்

தேவகுரு, அசரகுரு மற்றும் சீடர், வீரர், மாணவர் முதலியோர்.

தமிழ் வெண்க !

இராவணன்.

க்ளம் — 1

இடம்:— தேசியக் கல்லூரி.

காலம்:— சரித்திரப்பாட நேரம்.

மாந்தர்:— பேராசிரியர் சுந்தரனார், மாணவர்.

பேராசிரியர் சுந்தரனார் அவர்கள் இந்தியப் பழம் சரிதையை நடத்துகின்றார். மாணவர்கள் தங்கட்குத் தோன்றும் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகின்றனர்.

ஆசிரியர்:- மாணவர்களே! கி. மு. 2000க்கு முன் வரை குமரி முதல் இமயம்வரை இந்திய நாடு முழுவதிலும் திராவிடர்களே வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்களது நாகரீகம் மிக மிகச் சிறந்திருந்தது. அவர்கள் எல்லாவகையானக் கலைகளிலும் மேம்பாடு பெற்றிருந்தனர். சமுதாய சமயத் துறைகளிலும் ஒன்றேகுலம் ஒருவனே தேவன் என்ற உன்னதக் கொள்கையைப் போற்றிவந்தனர். அவர்களது அரசியல் சிறந்த முறையில் அமைந்து குடிவளம் போற்றியது. முதல் முதல் உலகத்திற்கே நாகரீகத்தை கற்பித்த பெருமை நம் முந்தையர்களாகிய அத் திராவிடர்களுக்கே உரியது.

மாணவன்:- அவ்வாறு அன்று பெருமிதமாக வாழ்ந்தவர், நமது முன்னோர் என்பதற்கு ஆதாரம்?

ஆசிரியர்:- நல்ல கேள்வி? சிந்து வெளியில் வெட்டி எடுக்கப்பட்ட ஆர்பா, மஞ்சுசுதாரா, என்ற மறைந்த மாநகரம் அதுபற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றன... இவ்வாறாக அவர்கள் சீர்மிக வாழ்ந்துவந்த அந்த நாளில், சுமார் கி. மு. 2000க்

குப் பிறகு வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாக ஒரு புதிய கூட்டம் புகுந்தது. படையெடுத்தல்! மந்தை மேய்த்து. ஆக்ரமிப்பதற்கல்ல! அண்டிப் பிழைக்க. நாகரீக மக்களாக அல்ல! பொருந்தாத பழக்கவழக்கங்களுடன்: அவ்வாறு நடோடியாக வந்ததுயார்? ஆரியர். எங்கிருந்து? பனிப்பாலை படர்ந்த வறண்ட மத்ய ஆசியாவி்லிருந்து. வள நாட்டு மக்கள் வரவேற்றனர். வாழ இடம் கொடுத்தனர். அலை அலையாக ஆரியத் திருக்கூட்டம் 600 ஆண்டுகள் வந்தேறியது. நாளாவட்டத்தில் நம்மவருடன் கலந்து பழகி நாகரீகமும் பெற்றனர். ஆனால்!...

மா:- என்ன?

ஆசீ:- நன்றியை மறந்தனர். நாடாள் விரும்பினர். அதற்காக நாசவேஷியிலும் ஈடுபட்டனர். சிந்துவெளியில் மட்டும் சுமார் 96 திராவிடக் கோட்டைகள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டன....

மா:- கொடுமை! கொடுமை!!

மா-1:- (எழுந்து நின்று) இச் செய்திகள் எல்லாம் எவ்வாறு தெரியவருகின்றன?

ஆசீ:- அவர்களது வேதங்களிலேயே விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றைய திராவிடன் நயவஞ்சக நரிகளுடன் போராடிப் போராடி சலித்தான். நெடுங்காலப் போராட்டத்தில் சிதைந்தவர்கள் போக எஞ்சியவர் விர்தியத்திற்கு தெற்கே திரும்பிவிட்டனர். வட இந்தியா முழுவதும் ஆக்ரமித்து தலையெடுத்த ஆரியர் தென்னாட்டிலும் சிந்தை வைத்தனர். ஆனால்!....

மா:- என்ன ஆயிற்று...?

ஆசீ:- அவர்கள் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. தென்னாட்டார் தீர்த்திற்கு முன் எம்மாத்திரம்? போர் முகத்தில் முன்னேற முடியாது புறமுதுகிட்டனர். வீரத்தமிழர் விர்

கியத்தை வட எல்லையாக வரையறுத்து ஆரியத்தை அப்பால் நிறுத்தினர்.

மர்:- வெற்றி! வெற்றி!!

ஆசிரி:- அக் காரியவாதிகளோ, வாள்வலிசெல்லாது என்பது புரிந்தவுடன் வஞ்சகத்தால் சாதிக்க முனைந்தனர். அம் முயற்சிகளை விளக்கும் சித்திரங்களில் ஒன்றே இராம காபியம்.

மர்:- என்ன! இராமாயணத்தில் பேசப்படுவது ஆரிய கிராஷ்டப் போராட்டமா?

ஆசிரி:- ஆம் காவிய முலாம் கொடுத்துக் கதையாக சித்தரித்திருக்கின்றனர். பண்டித ஜவகர் தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் விரிவாக அதுபற்றி எழுதியிருக்கின்றார்.

மர்:- தெய்வீகக் கதை அல்லவா?

ஆசிரி:- இல்லை... திரித்துக் கூறப்பட்ட சரித்திரம்.

மர்:- இராமன் திருமால் அவதாரமல்லவா?

ஆசிரி:- அப்படி அல்ல. வயோதிகத்தால் வேந்த அயோத்தி வேந்தன் தசரதனின் பட்டத்தரசி கோசலைக்கும், நிஷ்யசிருங்கன் முதலிய ஆரிய முனிசகளுக்கும் பிறந்த வனே அந்த ராமன்.

மர்:- என்ன! வேந்தன் மனைவி விபசாரியா?

ஆசிரி:- விபசாரமல்ல வேதமுறை! பகிரங்கமாக அசுவமேத யாகத்தின் பெயரால் ஆரிய ரிஷிகளுக்கு அனுபவிக்கக் கொடுத்து, அடிவயிறு கனத்தவுடன் அரசனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்.

மர்:- அதற்கு ஆதாரம்?

ஆசிரி:- ஆதிகவி வால்மீகி விளக்கமாக, தம் இராமாயண பால காண்டத்தில் வர்ணித்திருக்கின்றார்.

மா:- வால்மீகி ராமாயணத்தை ஆதாரமாகக் கொள்ளக் காரணம்...?

ஆசிரி:- அச்சரித காலத்தில் வாழ்ந்தவன் வால்மீகி. அதிலும் அவன்தான் முதன் முதலாக அச் செய்திகளை கதையாக்கிக் கொடுத்தவன். மற்ற காவியக் கர்த்தாக்களின் கற்பனைக்கும், கருவியாக நின்றது அவனது எழுத்தல்லவா? ஆதலின் அம்மகாகவியைச் சான்றாகவைத்துப் பேசுகிறேன்.

மா:- அப்படியானால் தமிழ்ப் பெருங்கவி கம்பன் தந்த செய்திகள்...?

ஆசிரி:- ஒப்புக்கொள்ள முடியாதவை... எந்தவால்மீகத்திற்கு வழிநூலாக வகுத்தானோ அதற்கு முற்றிலும் மாறாக, எத்தனையோ இடங்களில், சித்தரித்து இருக்கின்றான். வால்மீகி, ஆரிய தருமப்படி இராமனை ஒரு நல்ல மனிதனாகக் காட்டினான். கம்பனோ அவனை தேவனாகக் சித்தரித்துவிட்டான். வால்மீகி சிதையை ஒரு சாதாரணப் பெண்ணாகவே பேசியிருக்கின்றான்... கம்பனோ அவளுக்குக் கடவுள் முலாம் பூசியிருக்கின்றான். வால்மீகி ஆரிய நெறி முறைகளை அவர்களது நாகரீகத்திற்குச் சான்றாகத் தந்தான். கம்பனோ தமிழ்நாடு அந்த ஆபாசங்களை ஒப்பாது என்பதற்காக தன் கற்பனைத் திறனால் மாற்றிவிட்டான். காலத்தாலும் கம்பன் மிக மிகப் பிரதிபலன். வால்மீகிக்கும் கம்பனுக்குமிடையே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் குறுக்கிடுகின்றன. இந்த நிலையில் யாரை ஆதாரமாகக்கொள்வது பொருத்தம்?

மாணவர்கள்:- வால்மீகி! வால்மீகி!!

மா-1:- இராவணாதியர் அரக்கர்களல்லவா?

ஆசிரி:- இல்லை. ஆரியமகாகவியால் அவ்வாறுசித்தரிக்கப்பட்டவர்கள். தங்கள் ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக இருந்த இராவணாதியரை கேவலமாக அருவறுக்கத்தக்க உருவங்களாக, கொடுமையின் சின்னமாக, தீட்டிக் காட்டினர்.

மா:- அல்தெப்படிப் பொருந்தும்?

ஆசிரி:- ஏன்? நம் கண்முன்னால் நடந்த இம் மகாயுத்தத்தில், ஆங்கில ஏகாதிபத்யத்துடன் போட்டியிட்ட ஜப்பானியரும், ஜர்மானியரும், மிருக உணர்ச்சியுள்ள, கோர சோரூபங்களாக அட்டைப்படங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்டு நேவலப்படுத்தப்பட வில்லையா? அவ்வாறெல்லாம் ஒருவரை ஒருவர் குறைத்துக் காட்டுவது அளவுக்கு மீறிய அரசியல் வெறி தலைக்கேறிய காரணத்தால். அந்த முறையில்தான், வால் மீசு வீரத் தமிழன் இராவணனை பத்துத் தலைகளுடனும், அவனது தம்பி கும்பகர்ணனை தூங்கு முஞ்சிக் குடக்காதினனாகவும், தங்கையை முறம் போன்ற நகத்தினளாகவும், அத்தை தாடகையை பூதாகரமாகவும், காட்டியுள்ளார். அவர்கள் ஒழுக்கத்திலோ நாகரீகத்திலோ குறைந்தவர்களாக இருந்திருந்தால் சைவ மகவாதிகளின் தேவார திருவாசக சீதங்களிலே புகழப்படுவார்களா?

மா:- இராவணாதியர் தமிழர்களானால் அவர்களது பெயர்கள் தமிழாக இல்லையே!

ஆசிரி:- அவர்களை பிற்கால சந்ததியர்களுக்கு அறிவித்தவன் தமிழனல்லவே. அவர்கள் மீது வெறுப்புக்கொண்ட வேற்று மொழியாளன் கேவலமாக தனது மொழியில் குறிப்பிட்ட பெயர்களே இன்று வழங்கி வருவன.

மா:- இராவணாதியர்தாம் எதிரிகள். ஆனால் அனும சகீவர நண்பர்களல்லவா? அவர்களையும் குரங்குகளாகத் தானே காட்டியுள்ளனர்.

ஆசிரி:- ஆம். அந்தமகாவித்யால் அனுமன் எவ்வாறு புகழப்பட்டுள்ளான் தெரியுமா? நவ வியாகரணப் பண்டிதன் என்று பெருமையாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளான். அவன் ஒரு குரங்கானால் ஒன்பது இலக்கணத்தில் வல்லவனாக இருந்திருக்க முடியுமா? அத்திருக் கூட்டம் அந்த சமயத்தில் இன உணர்ச்சியை இழந்து ஆரியருக்குத் துணை செய்திருந்தாலுங்கூட, அதற்கு முன்பு பல சமயங்களில் ஆரியவையாய்க்

வாழ்ந்தவர்கள் தானே! அவர்களும் திராவிடத் திருக்குல மல்லவா? ஒருவருக்கு ஒருவர் அப்போது கொண்டிருந்த நட்பைவிட, நெடுநாளைய இனப்பகை உணர்ச்சிதான் மேலோங்கி மனிதனாக மதிக்க இடந்தராது வானரமாக வர்ணிக்கச் செய்தது. அதிலும் அவர்கள் கொடியில் குரங்கினை அடையாளமாகக் கொண்டிருந்த காரணத்தாலும், இந்நாளைய கொரிஸ்லாப்போர் போன்ற குரங்குச் சண்டையில் வல்லவர்களாக இருந்த காரணமும் அப்படிப் பேச இடந்தந்தது.

மா:- அப்படியானால் உண்மை நிகழ்ச்சிகளை தொகுத்து உருவாக்கலாமல்லவா?

ஆதி:- திட்டமாக சரித்திர ஆதாரங்களுடன் இராவணனின் உண்மையான சரிதையைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்...

களம் — 2.

இடம்:- இலங்கை

காலம்:- முற்பகல்

மாந்தர்:- இராவணன், பிரதானியர், பெருமக்கள், கைதிகள்.

இராவணன், சிம்மாசனத்தில் பெருமிதமாக வீற்றிருக்கின்றான். பிரதானியரும் பெருமக்களும், அரச அவையை அலங்கரித்திருக்கின்றனர். யாழிசை, குழலிசை, மயில் நடனம், நரகநாட்டியம், முதலிய கலைவிருந்து நிகழ்கின்றது. மேகநாதனால் வெல்லப்பட்ட ஆரிய வேந்தர்கள் கைதியாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்படுகின்றனர்.

இரா:- பெருமக்களே! இசைத் தென்றலில், நடன விருந்தில் நம்மை மறந்து தினைத்திருந்தோம். இந்த அருக்

கலைச் செல்வங்களை திறம்பட வகுத்த நம் முன்னோர்கட்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கலைத் தொண்டினையே வாழ்க்கைத் தொழிலாகக்கொண்டு வளர்த்துவரும் அறிஞர்களைப் போற்றுவோமாக. மக்களின் வாழ்வும் தாழ்வும் அவர்களது கலை வளத்தைப் பொறுத்தே அமைகிறது. தமிழன் நாகரீகத்தில் தலைசிறந்து வாழ்கின்றான்; வீரத்தின் திருவுருவாக விளங்குகின்றான்; நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் இருப்பிடமாக இலங்குகின்றான் என்றால், தமிழ்க்கலை தந்த சிறப்பல்லவா? அவைகள். நமது நன்மைக்குக் காரணமான கலை நலத்தில் கருத்துடன் வாழ்வோமாக.

கலைச் செல்வர்களே! நீங்கள் தான் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் உயிராசை; நாகரீகத்தின் சின்னம்; தேசத்தின் ஜீவசொத்து. உங்கள் வாழ்க்கைச் செலவிற்கானத் தேவைகளை அரசாங்கம் குறைவின்றி நிறைவேற்றிவரும். உங்கள் இன்ப வாழ்வு இனிது செல்ல எம்மாலான வசதிகளைச் செய்துகொடுப்போம். நீவீர் உமது அருந்திறனால் மேலும்மேலும் வளஞ்செய்க.

கலைஞன்:- வேந்தே! ஒரு விண்ணப்பம். வேற்று நாட்டு வேவுகாரர்கள், மாறுவேடத்தில் நம் நாட்டுப் புறங்களில் நயவஞ்சகமாக தங்கள் கருத்துக்களைக் கலக்கவிடுகின்றனர். காலாந்தரத்தில் அவைகள் நமது கலைகளின் நாய்மையைக் கெடுத்தாவிடும். நமது கலைகளில் கலப்பு நேருமானால் அதுவே நமது உன்னத நிலைக்கு உலையாகும் ஆதலின், ஆவனசெய்ய வேண்டுகிறேன்.

இரா:- அதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் முன்னதாகவே எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது, மேலும் கவனிப்போம்.

கைதிகளை முன்னால் தள்ளி நிறுத்துகின்றனர். வாகைகுடிவந்த மேகநாதனை வரவேற்று வாழ்த்துகின்றனர்.

இரா:- தமிழ் மரபின் பெருமையை உயர்த்திய வீரமகனே! வாழ்க!!

மாலியவான்:- ஆரிய வேந்தர் மண்டிலத்தின் தலைவன் இந்திரனை அடிப்படுத்திக் கொணர்ந்த வீர விளக்கே! நின் தீரத்தினைப் பாராட்டுகிறேன்.

நீலன்:- அரசே! இவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியாக நம் இளவரசருக்கு இந்திரஜித் என்ற பட்டத்தினையும், அரசாங்க மதிப்பிற்குரிய வைர வாளினையும் வழங்கவேண்டுமென்பது எமது விருப்பம். இஃதனை யான் மந்திரி மண்டிலத்தின் சார்பாக வற்புறுத்துகின்றேன்.

மாலி:- ஆம் வேந்தே! அறிஞர் பேரவையும் அவ்வண்ணமே விருப்புகின்றது.

இரா:- நல்லது வெற்றி விழாவின்போது கவனிப்போம்.

மேக:- வணக்கம். (இந்திரனைச் சுட்டிக்காட்டி) இவன் ஒரு பெரிய சாகசக்காரன். தனது ஐந்தாம் படையின் பிரசார பலத்தால் தன்னை மனிதனைவிட மேலான ஒரு பிறப்பாக சித்தரித்து தேவன் எனத் திரிகின்றான். ஆனால் மனிதப் பண்பாடற்றக் குடிவெறியன். மிருக உணர்ச்சியோடு கூடிய காழகன்.

மாலி:- ஆம், பூரண கர்ப்பினியாக இருந்த மாற்றாத் தாய் திதி என்பாளை உறங்கிக்கிடந்த நேரத்தில் மிருகத்தனமாகப் புணர்ந்து, கருச்சிதைத்த காதகன்! கொள்தமன் இல்லாத நேரம்பார்த்து வீட்டுக்கு விலக்காகயிருந்த அகலிகையுடன் திருட்டுத்தனமாகக் கூடிக்களித்த குடிகேடன். இவனது மேனியைப் பாருங்கள், கிரந்தி நோய் நிரந்தர உறவுகொண்டுள்ளது. அதற்கு ஆயிரம் எண்ணென புராணமெருகிட்டுப் பேசுவருகின்றனர்.

இரா:- நிறுத்துங்கள். அந்த ஆபாசங்களைக் கேட்க என் காது கூசுகின்றது.

மேக:- படை பலத்தாலும், தந்திரத்தாலும் தமிழகத்தைச் சாடத் திட்டமிட்டிருக்கின்றான். ஆரிய சூழ்ச்சி

சியின் ஆணியேர் இவன் தான். இவனுக்கு மன்னிப்பளிப்பது மகா பாதகம்.

இரா:- ஆரிய அட்டகாசத்தின் பிரதிநிதியே! என்ன? உங்கள் தலைவியை நிர்ணயித்தாகவேண்டும். சீக்கிரம்சொல்.

இந்:- வேந்தர் வேந்தே! மன்னிக்கவும். இனி வந்திய மலைக்குத் தெற்கே, ஆரிய வேந்தர்கள் கால்வைக்க மாட்டார்கள். இல்லை இல்லை. கனவில்கூட நினைக்கமாட்டோம். அவர்களின் சார்பில் முறி எழுதித்தருகின்றேன். உயிர் பிச்சை கொடுத்தருளவேண்டும். மண்ணைசை காரணமாக விளைத்த மாற்சரியங்களை மறந்து மன்னித்திட மன்றுகின்றேன்.

மாலிய:- வேந்தே! இவ்வஞ்சகர்கள் காரியத்திற்காகக் காலேப்பிடிப்பர், சற்று கவனக் குறைவாக இருந்தால் காலையே வாரிவிடுவர்.

இரா:- கருகிச் செய்யவேண்டிய முடிவுதான் கவனிப்போம். இந்திரா! நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதானால் உங்களில் சிலரைப் பிணையாக வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை விடுதலைசெய்வோம். பிணைபட்டவர்களின் தலை தப்புவது விடுதலை பெற்றவர்களின் நன்நடக்கையைப் பொறுத்திருக்கிறது. கும்பகர்ண! இவர்களைக் காவல் கூடத்திற்குக் கொண்டுசெல்க.

கும்ப:- ஆணை.

கைதிகளை இழுத்துச் செல்லுகின்றான்.

மேக:- போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிய அறிக்கை சமர்ப்பிக்கின்றேன். எதிரிகள் படுதொல்வி அடைந்திருந்த போதிலும், மீண்டும் மீண்டும் தொல்லைகொடுப்பார்கள். ஆதலின் அவர்களது நிலவாம் அறிந்துவர நமது ஒற்றர் படையை நிறுத்தி வந்திருக்கின்றேன். விரைவில் பிற செய்திகளும் கிடைக்கும்.

இரா:- நல்லது ஆரியத்தின் சாகசத்தினை அறுதியிடுவோம்.

மாவி:- கேட்கவாவேண்டும் மிஞ்சினால் கெஞ்சுவர் கொஞ்சினால் வஞ்சிப்பர்.

இரா:- அதற்கு நாமொன்றும் பஞ்சைகளல்ல. இருந்தாலும் அரசியல் நிலவரத்திற்கு ஏற்ப நடவடிக்கை எடுப்போம். நீல! எல்லைப்புறத் தலைவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்குமாறு செய்கி அனுப்புக.

நீல:- ஆணை.

இரா:- மீண்டும் நாளை தர்பாரில் சந்திப்போம்.

களம் — 3.

இடம்:- கங்கைக் கரையிலுள்ள ஓர் ஆஸ்ரமம்.

காலம்:- அந்தி...

மாந்தர்:- ஆரிய வேந்தர்கள், ரிஷிகள்.

ஹோமத் தீ புகைந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனைச் சூழயிருந்து ஆலோசிக்கின்றனர்.

கோசலன்:- யாகாகிபகி தேவேந்திரன் பகைவரின் சிறைக் கூடத்தில் அவதிப்படும்படியான காலமும் வந்ததே அந்தோ! நமது முயற்சிகள் யாவும் படுதோல்வி அடைந்து விட்டன. இனி ஆயுத பலத்தால் தென்னாட்டை ஆக்ரமிக்க இயலாது. தெற்கே நமது ஆதிக்கம் செல்லாது என வே தோற்றுகிறது.

வசிஷ்டன்:- கோசல மனந்தளராதே! தன்னம்பிக்கையிழக்கலாமா?

விதர்ப்பன்:- குருதேவ்! மன்னிக்கவும். நாங்கள் கையாளாத யுத்த தந்திரங்கள் இல்லை. ஆனால், ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. அவர்களுடைய போர்க் கருவிகளுக்கு முன்னால் நமது ஆயுதங்கள் பயன்படவில்லை. மின்னல் வேகத்தில் சரிடும் அவர்கள் போர்க்கலையை புரிந்துகொள்வதே சிரமமாகியிருக்கிறது. நமது ஆக்ரமிப்பு விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டு சமாளிப்பதற்குவேண்டிய சைன்யங்களுடன் பகை வெறி தலைக்கேறியுள்ள அவர்களை மடக்க முனைவது எமது புரிக்கு வழிதேடும் முயற்சியாகும்.

மதங்கர்:- முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி அடையார்.

விதேகன்:- இதற்கு முன்னெல்லாம் தற்காப்பிற்காகப் போராடி வந்தார்கள். இப்பொழுதோ பழிவாங்க முனைந்து விட்டனர். நமது ஆரியவர்த்தம் சூறை போகாது காப்பாற்றப்பட வேண்டுமானால், தென்னாட்டாருடன் எப்படியாவது சமரசம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

பாஞ்சாலன்:- அந்தக் காலத்தில் இராவணனை லேசாக மதித்து இருந்துவிட்டோம். குபேரனோடு போராடிய நேரத்தில் அவனை மடக்க நாமும் பிரயத்தனப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

வசீஷ்டன்:- அவர்களது போராட்டம் தொடர்ந்து நடந்தால், சலித்த சமயம் பார்த்து சாடுவதற்கு; லேசாக இருக்குமென எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் அவனது நடவடிக்கைகள், அரசியல் நுட்பம் பெருந்தியதாக அமைந்து விட்டன.

கோசலன்:- ஆம். வாலியை நேசித்து வசம் செய்து கொண்டான். மயன் மகளை மணந்து ஆயுத சாதனங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டான். விவாக சம்பந்தத்தால் நாகர்களின் சினேகமும் கிடைத்துவிட்டது. நாட்டு மக்களையும் போர்க்குணம் மிக்கவர்களாகப் பழக்கியிருக்கிறான். இந்நிலையில்...

அகத்தியர்:- அவைகளை சமாளித்து நமது லட்சியத்தை நிறைவேற்றலே தீரம்.

விதர்ப்பன்:- எப்படி?

அக:- முளை பலத்தால்...

வசி:- ஆம், சாதூரியத்தால் சாதித்தலே சுலபம். ஆனால், அதற்கு ரொம்பப் பிரயாசைப்படவேண்டும்.

மத:- எப்படியோ சாகித்துவிட்டால் நிரந்தரமாக நமது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தலாமல்லவா?

கோச:- சுவாமிஜி! எங்களுக்கொன்றும் புரியவில்லையே.

விதர்ப்பன்:- ஆரியத்தின் வீரியம் விளக்க, தாங்கள் தான் வழிகாட்டவேண்டும்.

மத:- ஆயுதமே தேவையில்லை. நமது ஐந்தாம்படை தான் ரொம்பத் திறமையாக வேலை செய்யணும்.

வசி:- அவர்கள் கலப்பற்ற நாகரீகத்தில் கைவைத்து பண்பாட்டினை மாற்றியாகவேண்டும்.

கோச:- எப்படி முடியும்?

மத:- கோசலா! உன் சந்தேகத்திற்கே ஒரு எல்லையிலையா?

அக:- மாறு வேஷத்தில் தென்னாடு முழுதும் பரவி இருந்து தென் கலைகளை நன்றாகக் கற்று, நயமாக நமது கருத்துக்களையும் கலந்து வழங்கவேண்டும். நாளடைவில் நமது கலைகளுக்கு ஆதிக்கம் கிடைத்துவிடும். பாமர மக்களிடம் பரிவுடன்பழகி அவர்கள் பாஷையின் தனிமையைக் கெடுத்து நமது மொழிக்கு முதன்மை தேடவேண்டும். மார்க்கத் துறையிலும் புகுந்து மத போதையை ஊட்ட வேண்டும். மனித சக்திக்கு மேற்பட்ட காரியங்களை கடவுள் பெயரால் கற்பனை செய்துகாட்டி, அவர்களது கொள்கைகளுக்குக் குழிகேசண்டிவிட்டு நமது நெறியை நிலைநிறுத்தவேண்டும். இவ்வாறாக இதமான முறையில் நமது

ஆசாரங்களைப் புகுத்தி, அவர்களின் மனப் பண்பாட்டினைப் பாழாக்கிவிட்டால் என்றென்றும் அவர்கள் மீளா அடிமைகள் அல்லவா?

வசிஷ்:- ஆம். அகவாழ்வில் தங்கள் உரிமைகளைப் பறி கொடுத்து விடுவார்களானால் புறத்துறையில் எம்மாத்திரம்.

கோச:- நமது சூழ்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்டு சாடினார்களானால்?

மதங்:- சகித்துக்கொண்டு சாகசமாக நடத்து காரியத்தில் கருத்தாயிருக்கவேண்டும்.

அக:- அந்த இராவணன் ஒரு இசைப் பித்தன். அவனை நான் வசப்படுத்திக்கொண்டு, நமது பிரயத்தனங்கள் நடந்தேற வழி செய்கிறேன்.

வசி:- ரிஷி வேஷத்தில் பிரயத்தன மெடுப்பதுதான் நல்லது உலகைத் துறந்த உத்தமர்கள் என்று எண்ணி உதாசினம் செய்யாமல் ஒத்து வருவார்கள்.

அக:- அங்குள்ள நதிகளுக்கும், மலைகளுக்கும் மகத்துவம் கற்பித்து பூஜிப்போமானால், முதலில் பைத்தியக் காரத்தன மெனப் பரிகசிப்பர். பிறகு நம்மைப் பார்த்துப் பார்த்து அந்நாட்டுப் பாமரர் பழகி விடுவர்.

வசி:- ஜால வித்தைகளைக் காட்டி பாமரர்களை, பரமனின் அற்புதச் செயல்களுக்கு ஆட்படுத்தி அறியாமையை வளர்த்திடலாம்.

விதர்:- இம் முயற்சிகள் நமது தலைமுறைக்குள்.

அக:- பயன் கொடுக்காதானாலும் பரம்பரை பரம்பரையாக நமது இனத்திற்கு ஆதிக்கம் தேடிக்கொடுக்கும்.

கோ:- ஆம் நமது சந்ததிகட்கு என்றென்றும் லாபகரமான காரியந்தான்.

விதே:- நமது ஒற்றர்கட்குத் தேவையான அப்யாசக் களைக் கொடுத்து, காரியத்திலிறங்குவோம்.

வரி:- ஒற்றர்களுக்கு மட்டும் என்ன? ஆரிய தருமத்தைப் பரப்புதலே பிறனியின் லட்சியமாகக்கொண்டு உழைக்கும் வகையில் ஆரியனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் கற்பிப்போம்.

அக:- குருகுல தர்மத்தை ஏற்படுத்திவிட்டால் காரியம் எளிதில் கைகூடும்.

கோச:- தங்கள் வேத வாக்கிற்கு எதிர் ஏது?

விதே:- கட்டுப்பட்டு நடப்பதே எங்கள் கடமை ஸ்வாமி....

அக:- நல்லது... ஆரியம்!

யாவரும்:- பூலோகமெங்கும் பரவட்டும்

களம்—4,

இடம்:- ஆரிய ஆஸ்ரமம்

காலம்:- காலை

மாந்தர்:- விசுவாமித்திரன், ராமன், இலக்குவன் தாடகை முதலியவர்கள்.

ஆஸ்ரம யாகசாலையை நோக்கி விசுவாமித்திரர், ராம இலக்குவருடன் வருகிறார்.

விசு:- ராமா! அதே ஒரு கூடாரம் தெரிகிறதல்லவா!

ராம:- ஆம் சுவாமி...

விசு:- அதுதான் இராவணப்பிரதிநிதி தாடகையின் முகாம்.

ராம:- பெண்பிள்ளையா பிரதிநிதி?

விக:- ஆம், அதிலும் அவள் ஒரு பழுத்த கிழவி. நமது யாக காரியங்களை தடுப்பதற்காகவே இவ்வனந்தாங்கனிலும் புகுந்து சேர்த்திக்கின்றாள்.

ராம:- அவளை நமது தவ வலிமையால் விரட்டியடிக்க முடியாதா?

விக:- செய்யலாம் ஆனால் ஒரு பெண் பிள்ளையைத் தூரத்துவதற்கா நமது தவத்தினை உபயோகிப்பது! அதற்காகத்தான் உங்களை அழைத்து வந்திருக்கின்றேன்.

ராம:- நாங்கள் தூரத்தினால் போய்விடுவாளா...?

விக:- ஓ! இந்த உலகத்திலிருந்தே கூட...

ராம:- எப்படி ஸ்வாமி?

விசுவாமித்திரன் ராமன் கர்தில் ரகசியம் சொல்லுகிறான்.

ராம:- ஸ்வாமி! அவள் எங்களைத் துன்புறுத்தமாட்டாளா?

விக:- உங்களைப் பார்த்தவுடன் கொஞ்சவாள். குலவு வாள். நீங்கள் வேண்டுவதெல்லாம் கொடுப்பாள். இளம் பிள்ளைகளிடத்து அவளுக்கு அவ்வளவு வாஞ்சை.

ராம:- அப்படியானால் நாங்கள் யாகத்தைத் தடுக்காதே என்றால் கேட்கமாட்டாளா?

விக:- அதுமட்டும் கேட்கமாட்டாள்.

ராம:- ஏன் சுவாமி?

விக:- அதுதான் அவர்களது வேலை. ஏனென்றால் யாக யோகங்களெல்லாம் அவர்கள் நாகரீகத்திற்கு விரோதமாம்.

ராம:- அவர்களுக்குப் பிடிக்காததால் நம்மைத் தடுப்பதேன்?

வீசு:- இது அவர்களுடைய நாடு. அதனால் நாம் இங்கு அவர்களுக்குப் பிடிக்காத காரியங்களைச் செய்வது தவறென்கிறார்கள்.

இல:- அப்படியானால் நம் நாட்டில் செய்தால்....

வீசு:- செய்யலாம். ஆனால் ஆரிய தருமத்தை எங்கும் பரப்ப வேண்டுமல்லவா?... அதற்காகத்தான் இத் தேன் ஞாடிலும்...

ராம:- ஸ்வாமி....

வீசு:- என்ன தயக்கம்?... சும்மா கேள்.

ராம:- அன்புடன் கொஞ்சபவளை எப்படி ஸ்வாமி அட்பால் அடிப்பது?

வீசு:- அவளன்பை விட ஆரிய தருமம் மேலானதல்லவா? தேவ காரியத்தை நிந்திக்கும் நீசர்களின் அன்பை மதிக்கலாமா?

ராம:- அவள் ஒரு பெண்பால் அல்லவா?

இல:- அதிலும் கிழவி என்றீர்களே.

வீசு:- வீரியம் பார்க்க நேரமில்லை. நமக்குக் காரியம் தான் பெரிது. நம் முயற்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பவர்கள் யாராயிருந்தால் என்ன? நமக்கு எதிரியல்லவா...? ஆணை; பெண்ணை; வயோதிகமா; வாஸிபமா, என்ற ஆராய்ச்சி அவசியமில்லை!

இல:- ஆம் ஸ்வாமி!

வீசு:- ஆச்சாரியன் வார்த்தையைப் போற்றுகங்கள்.

ராம:- நல்லது குருதேவ்!

வீசு:- பலே! அகிபலே! நான் யாகசாலைக்குள் செல்லுகிறேன். நீங்கள் இங்கேயே விளையாடிக்கொண்டிருந்து...

(ரகசியம் கூறி) புரிந்ததா ஜாக்கிறதை.

ரா, இல:- நல்லது ஸ்வாமி.

விசுவாமித்திரன் யாகசாலைக்குள் சென்று விடுகிறான். ராம இலக்குவர் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தாடகை ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி வருகின்றார்.

ரா, இல:- பாட்டி! பாட்டி!!

என்று கூவிக் கொண்டே எதிர்கொள்கின்றனர்.

தாடகை:- பாலர்களே! (கொஞ்சி முத்தமிட்டு) நீங்கள் யார்?

இல:- உன் பேரண்கள்.

தாட:- (அன்பு நகையுடன்) நீயீர் நலம்பெற்று வாழ்க!

இலக்:- பாட்டி! நடந்தே வாரியே! கால் வலிக்கலே.

தாட:- என்ன அன்பு. களங்கமற்ற சூழ்ந்தையுள்ளம்.

இலக்:- பாட்டி! உனக்கு பல்லக்கில்லையா?

தாட:- இருக்கடா கண்ணே.

இலக்:- இப்பொழுது நீ என்கிருந்து வாரே?

தாட:- (சுட்டி) அந்தக் கூடாரத்தினிருந்து.

இலக்:- என்னையும் அங்கே அழைச்சண்டு போயேன்.

தா:- கொஞ்சம் பொறு இதோ வருகிறேன்.

யாகசாலைக்குள் செல்ல யத்தனித்தல்.

இல:- பாட்டி! ஒரே ஒரு கதை சொல்லேன்.

தூ:- விளையாடிக்கொண்டிருங்கள். பிறகு வந்து சொல் கிறேன்.

ரூ:- நான் ஒரு பாட்டு சொல்றேன் கேளேன்.

ராமன் பாடுகிறான். தாடகை சிறிதுநேரம் பாடலைக் கேட்டுவிட்டு, அவர்கள் கன்னத்தில் தட்டி கொஞ்சியபின் யாகசாலைக்குள் செல்லுகிறான்.

திருப்புக் காட்சி.

யாகசாலையில் ஓமம் ஜ்வாலையுடன் புகைந்துகொண்டிருக்கிறது. கோணங்களில் பூரணகும்பம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யூபஸ்தம்பத்தில் ஆட்டுக்குட்டிகட்டப்பட்டிருக்கிறது. மதுக்குடங்களும் நெய்க்குடங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. ரிஷிகள் வேதம் ஓதுகின்றனர். சிலர் நெய்யையும் பெரியையும் முகந்து ஓமத்தியில் சொரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அந்த சமயம் தாடகை உள்ளே வருகிறான்.

விசு:- அபசாரம்! அபசாரம்!! தவச்சாலையில் ஸ்திரீகள் நுழைவதா.

தூட:- (நக்கத்து) தவச்சாலையா! வாயில்லா ஜீவன்களை வதைக்கும் கொலைக் கூடமல்லவா?

விசு:- (காதைப் பொத்திக்கொண்டு) தேவநிந்தனை! தேவநிந்தனை!

தூட:- தெய்வத்தின் பெயரால் தீச் செயலா...?

கம்பத்தில் கட்டியிருந்த ஆட்டுக்குட்டிகளை அவிழ்த்து தட்டிக்கொடுத்து.

தூட:- எஞ்சும் தெரியாத ஜீவன். வரப்போகும் மரணத்தை அறியாது கழுத்தில் சுற்றிய மாலைகளைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தேர, பாவம்.

விசு:- துறவிகளுக்கு தொல்லை - கொடுப்பது நீதியா?

நூல:- துறவியா! இது போன்ற வாயில்லாப் பிராணிகளுக்கு மறவியல்லவா? ஏழைப் பிராணிகளை இம்சித்து, கொன்று தின்று குடலை நிரப்பும் கொள்கைக்குப் பெயர் யாகமா? கள்ளைக் குடித்து கூத்தாட கடவுள் பெயரை உபயோகிப்பதா? குடம் குடமாக நெய்யை நெருப்பிற்கு திரையாக்கி பண்டத்தைப் பாழாக்குவதுதான் பகவத்பிரீதியோ?

விசு:- தேவனை பூஜிக்கும்போது ஒரு பாஷியை சபிக்கக் கூசுகின்றேன்.

நூல:- (நகைத்து) வறட்டு ஜம்பம். அறியாத மக்களிடம், புரியாத விஷயத்தைப்பற்றி, தெரியாத பாஷையில் தகடுதத்தம் பேசும் வேஷதாரிகளே! உங்கள் புரட்டு செல்லாது.

விசு:- மரியாதையாகச் சென்றுவிடு, இல்லாவிட்டால் மந்திரத்தால்.....

நூல:- மாங்காய் விழாது. தந்திர ரீதிகளே! யாகத்தின் பேரால் பாபத் தொழில் நடத்த விடமாட்டேன். அதிலும், இராவண ஆட்சியிலா இந்த அக்ரமம் நிகழ்வது! ஒழுக்கம்கெட்ட சமூகர்களே! உங்கள் ஆபாச முறையை எங்கள் அன்புத்திருநாடு வெறுக்கின்றது. மீறினால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள். பழிக்கஞ்சாய் பாதகச் சடங்குகளை. வேதமெருகிட்டுப் பேசும் நீசர்களே! உங்களை எங்கள் எல்லையில் நடமாடவிட்டதும் மாபெருந் தவறு.

அங்கிருந்த மதுக் குடத்தைச் சாய்த்து ஹோமத்தை அவிக்கிறாள். ரிஷிகள் பதைத்து ஒடுங்கி நிற்கின்றனர்.

நூல:- வெறித்துக் கூத்தாடும் உங்கள் வேதமுறை நன்றுநன்று. அன்புக் கொலைக்குப் பெயர் தெய்வக் கலையா? நிறுத்துங்கள் உங்கள் நீசத்தனத்தை.

அந்த சமயத்தில் இராமன் மறைந்திருந்த படி, தாடகையின் விலாப்புறத்தில் வில் வாலடித்து வீழ்த்துகிறான்.

தாட:- ஆ! (அலறல்) பேடித்தனம்... பின்புறமிருந்து பெண்பாலை அடித்து வீழ்த்துவது தான் ஆரிய வீரமோ? ஈரமில்லாப் பாதகனின் ஆண்மை இருந்தவாறு நன்று. ஒரு தாடகையை வஞ்சத்தால் வீழ்த்திவிட்டால் உங்கள் மோசவலை நிலைபெற்றுவிடுமா? நேருக்கு நேர் நின்று வாள் முனையில் பேச வகையற்ற கோழைகளின் குள்ளநரிச் செயல் குலைக்கப்படாதா? அன்புத் திரு நாட்டை ஆக்ரமிக்கவந்த ஆரியம், நாசமாக்கப்படாதா? ஒழிக ஆரியம். வெல்க தமிழ்!! தமிழ்!! தமிழ்!!! (எனக் கூறி வீழ்தல்)

விச:- ஆரிய தருமத்தை நிலை நாட்டிய வீரிய! ஒரு பழுத்த கிழவியை பரலோகமனுப்பிய ரகுராம! ஜெய விஜயிபவ!

விச:- வேதம்.

யாவரும்:- முழங்குக!

விச:- ஆரியம்:

யா:- பரவுக!!

களம் — 5.

இடம்:- பொதிய மலை.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- இராவணன், நீலன், அகத்தியன், சீடர்கள்.

நாடு சோதனையில் ஈடுபட்ட இராவணனும், நீலனும், பொதியமலைச் சாரலை அடைகின்றனர். அகத்தியர் குருகுலம் காணப்படுகிறது.

நீலன்:- வேந்தே! இங்குதான் ஆரிய முனிவர்களின் தலைவன் அகத்தியன் தங்கியுள்ளான். அவன் மற்ற ரிஷிகளைப் போல் யாக யோகங்களில் ஈடுபடாமல் குருகுலம் நடத்தி வருகின்றான். அவனது நடவடிக்கைகள் மிகவும் மர்மமாகவே இருக்கின்றன.

இராவணன்:- ஆராய்வோம்.

நீல:- நேரடியாக எதிர்ப்பார்களானால், ஆரியப் பகை ஒரு பெரிதல்ல. ஆனால் நயவஞ்சகமாக நாட்டு மக்களை மோசவலையில் சிக்கவைக்கும், சூதுத் திட்டத்தினை.....

இரா:- தகர்ப்போம்.

நீல:- அதிலும் இந்த அகத்தியன் நம் செந்தமிழில் நல்ல திறம் பெற்றிருக்கின்றான்.

இரா:- ஆரியத்தை வளம் செய்யவேண்டி அருந் தமிழைக் கற்றுக்கொண்டிருப்பான்.

நீல:- சிவபெருமான் கட்டளைப்படிதான் இவன் தென்னாடு வந்திருக்கிறானாம்.

இரா:- இந்நாட்டை சரண்டுவதற்கு வழிகோலவா? ஆண்டவனுடன் உறவு பேசும் ஆரிய சாகசம் என்னே!

இருவரும் குரகூல வாயிலை அடைகின்றனர். அகத்தியர் தன் சீடர்கள் புடைகுழ சந்திக்கின்றார்.

அகந்:- சிவபக்த சிரோன்மணியே! வருக! வருக!

இரா:- ஆரிய முனியே! உமக்கு இங்கு என்ன காரியமோ?

அக:- (புன்னகையுடன்) வேந்தே! ஏன் இவ்வளவு கடுமை? அதிலும் பரமனின் நேசத்தை விரும்பி உலகநீ பாசத்தை அறுத்த ஒரு துறவியிடம்.

இரா:- சிரித்துப் பேசி என் சீற்றத்தை மாற்ற முயலும் உன் நரித்திரம் அறிவேன்.

நீல:- உலகைத் துறந்த உத்தமற்கு பத்தினிமட்டும் பக்கத்தில் தேவை போலும்

ரீடன்:- சிசுருஷைக்காக...

இரா:- நல்ல துறவு! நல்ல துறவு!! சிவயோக உபதேசம் சீடர்களுக்கு, ஸ்திரீபோக சல்லாபம் தவஞானிக்கு.

அக:- அரசே! மண்ணாசை, பொண்ணாசை, ஆகிய புறப்பொருட் பாசங்களை அறுத்தலே முக்திக்கு முகற்படி பெண்ணாசை அப்படியன்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்பட்ட இயற்கையான உள்ளுணர்ச்சி. அதனை வெறுப்பது ஆண்டவன் படைப்பையே அவமதிப்பதாகும். ஒருவன் ஒழுக்கத்தில் வழக்கி விழாது ஞான பாதையில் செல்லவேண்டுமானால் தரும பத்தினியின் தயவு நிச்சயம் வேண்டும்.

இரா:- முனிவரே! நிறுத்தும் உமது உபதேசகாண்டத்தை. எதற்காக இங்கு எழுந்தருளியிருப்பதோ?

அக:- எல்லாம் உங்கள் நன்மைக்காக...

இரா:- நன்று நன்று உனது நாவன்மை.

நீல:- கற்பனை பேசி காலத்தைக் கடத்தாது கேட்ட கேள்விக்கு விடை சொல்லும்.

அக:- அரசே! புண்ணிய ஸ்தலயாத்திரை செய்துவந்தேன். தென்றல் தவழும் இச்சந்தனச் சாரல் என் சிந்தையைக் கவர்ந்தது. நெஞ்சை அள்ளும் தென்னாட்டு இன்னிசையில் என்னை மறந்தேன். தண்டமிழ்க்குத் தொண்டு செய்து வாழ விரும்பி இங்கு தங்கிவிட்டேன். குருகுலம் நடத்தி கலைவளம் பேணி வருகின்றேன்.

இரா:- தட்டிக்கேட்க ஆளில்லாயிடத்து தம்பி சண்டப்பிரசண்டன் என்பதுபோல் யாரும் இல்லாத அடனியில் காரியம் நடக்கின்றதோ?

கீடன்:- அரசே! எங்கள் திறமையைக் காட்ட கொஞ்சம் சந்தர்ப்பம் கொடுத்துப் பாருங்கள்.

அக:- வேந்தே! அப்படி அமருங்கள்.

இராவணனும் நீலனும் அமர்கின்றனர். அகத்தியன் ஜாடை காட்டுகின்றான். சீடர்கள் யாழும், குழலும், முழவும் எடுத்து வந்து இசைக்கின்றனர். இராவணன் இசையின்பத்தில் திளைத்து தன்னை மறந்திருக்கின்றான்.

அக:- வரையாது வழங்கும் வள்ளலே! இப்பொழுது தாவது உண்மையை உணர்ந்து கொண்டிருப்பீர்களல்லவா?

நீலன்:- கள்ள நினைவும் கலந்திருப்பதுறிவோம்.

இராவ:- இந்த யாழும் குழலும் தமிழுடைமையல்லவா?

அக:- ஆம் வேந்தே. கருவிகள் மட்டுமன்று கலை நுட்பங்கள் கூடத் தமிழுக்கே வாய்த்த தனிப்பெரும் செல்வங்கள். இனிமையும் எளிமையும் எழி லுங்கொண்டு விளங்கும் கன்னித் தமிழ் கலைகளின் பிறப்பிடமல்லவா.

நீல:- கலையைப் பாராட்டி காரியம் பெறுவதும் ஆரியக் கலைகளில் ஒன்றுதானே.

அக:- நெஞ்சார உணர்ந்ததை வாயரசுச் சொன்னேன். வஞ்சகமில்லை.

இரா:- உங்கள் நாகரீகத்திற்கு எதிரான எங்கள் கலையை ரசிப்பது எதனால்?

அக:- கலைக்கு இனப்பகை இல்லை. தங்கள் சொந்த விருப்பு வெறுப்பை விட்டால்தானே உண்மையும் உயர்வும் விளங்கும் வெயிலில் அடிப்பட்டவனுக்கல்லவா நிழலருமை தெரியும் உலகம் சுற்றிவந்த நான் இவ்வன்னத தென் கலைக்கு வசப்பட்டது வியப்பா? என்றென்றும் தமிழுக்கு அடிமையாக வாழ விரும்புகின்றேன்.

நீல:- ஆரிய விஷம்!

அக:- அற்றுவிட்டது.

இரா:- நம்ப முடியாத பேச்சு.

நீல:- இல்லை! நயவஞ்சக நடிப்பு.

அக:- காலம் விடைதரும். விளக்குவதற்கு வேறு வார்த்தையில்லை. பிறப்பிற்காக வெறுப்பதா?

நீல:- சிறுத்தைக்குள்ள புள்ளி மாறினாலும் இந்த குள்ள நரிகளின் குணம் மாறுமா?

அக:- வீண் சந்தேகம்.

நீல:- என்றாவது ஒரு நாள் வேஷம் வெளிப்படும். வாழிமுந்து சாயக் குளித்தாலும், வழக்கப்படி ஊனையி டாதா நரி?

இரா:- ஆரிய! நீ பெரிய காரியவாதி. கற்ற கலையை கண்ட உண்மையை கங்கைக் கரைக்குக் கொண்டு செல்லுக! இத் தென்னாட்டிற்கு உன் தொண்டு தேவையில்லை.

அகத்தியன் மனம் வருந்தி நிற்கின்றான்.

நீல:- குருகுலத்தின் பெயரால் பால் மணம் மாறா பச் சிளம் பாலர்களுக்கு உங்கள் நச்சுக் கருத்துக்களை, நயவஞ் சகமாக ஊட்டி, ஆட்டிப் படைக்க விரும்பும் ஆரியமே!

இரா:- உன் கோரிக்கைதான் என்னவோ?

அக:- தமிழ் எல்லையில் கைதியாகவேனும் காலம் தள்ள அனுமதிக்கவேண்டும்.

இரா:- சிந்தித்துக் கூறவேண்டிய முடிவு.

அக:- ஒரு ஏழை ஆரியனுக்கு இடங்கொடுத்தால் தமிழ் ஆண்மைக்கு பங்கமா? பொல்லாத விலக்குகளும் இவ்வனத்தில் வாழவில்லையா?

நீல:- என்ன இருந்தாலும் தமிழ்ப் பூங்காவில் ஆரிய நச்சாலை உலவவிடுவது நல்லதல்ல.

அக:- நிபந்தனைக்குக் சட்டுப்பட்டு நடக்கின்றேன்.

இரா:- நீல! உயிர்க்கொலையும், புலைப்புசிப்பும், கட்டுடியும் இன்றி காலம் தள்ளும்வரை தங்க அனுமதியுண்டு. அதுவும் இந்த சாரல் ஒன்றில்தான். அனுமதியின்றி உள் நாட்டில் அடியெடுத்து வைக்கலாகாது. வெளித் தொடர்புக் கூடாது. மீறினால் தண்டனைக்காளாகவேண்டும்.

அக:- ஆணை (மண்டியிடல்)

இரா:- மேற் செல்வோம்.

நீல:- நல்லது வேந்தே!

களம் — 6.

இடம்:- எல்லைப்புறப் பாட்டை.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- அசுர குரு, தேவகுரு.

பாட்டையில் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கின்றனர். தேவ குரு தள்ளாடியவண்ணம் வாய் குழறப் பேசுகின்றார்.

அசுர குரு:- தேவ குருவே! என்ன தடுமாற்றம்?

தேவ குரு:- யார். அசுர குருவா? ௨

அசு :- ஆம். தேவ குருவே.

தேவ:- கூட வந்திருப்பது யார்?

அசு :- ஒருவரைப்பார்த்தால், இருவராகத் தெரிகின்ற அளவுதான் சோமரசம் உள்ளே சென்றிருக்கிறதே!

தேவ:- உம்...உம்...இன்று அதிகமாகக்கிடைக்கவில்லை.

அசு:- சுவாமிகள் இப்பொழுது எங்கிருந்து வாராப் போல்.

தேவ:- இது பூலோகந்தானே.

அசு:- இல்லாவிட்டால் உங்கள் அதள விதள பாதாள அந்திர மந்திர கற்பனா லோகங்களில் எங்களால் சஞ்சரிக்க முடியுமா?

தேவ:- தமிழ் முனியே! தாரை எனக்காகக் கர த் திருப்பாளல்லவா.

அசு:- ஆம். வழிமேல் விழிவைத்துப் பார்த்திருப்பாள். தாங்கள் மிகவும் சஞ்சலத்துடன் இருப்பதாகத் தெரிகிறதே!

தேவ:- ஆம். சாந்தியை விரும்பித்தான் இந்த சோம ரசத்தை உள்ளே அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

(கமண்டலத்திலுள்ள மதுவை அருந்தல்.)

அசு:- நல்லது சுவாமி. கமண்டலம் காலியாகிவிட்டதோ?

தேவ:- பரவாயில்லை, பக்குவமாக தாரை தயாரித்து வைத்திருப்பாள்.

அசு:- சுவாமிஜி அவசரமாகச் செல்கிறாப்போலிருக்கு:

தேவ:- அப்படி ஒன்றும் இல்லை, சுரகுலாதிபன் விஷயமாய் அடடா... தேவரகசியமல்லவா..... அசுரரளிதம்.....

அசு:- என்ன... நா குழறுகின்றதே அரசுகுலம் என்றால் எவ்வளவு அழகாயிருக்கும்? ஏன் இப்படி சொற்களை சித்ரவதை செய்கிறீர்கள்?

தேவ:- இல்லை. இல்லை... நான் சுர குரு, நீர் அசுர குரு. காரணம்...

அசு:- என்ன?

தேவ:- அப்படிக்கேளும். (சோமரசத்தைக் காட்டி)
இதற்குப் பெயர் என்ன தெரியுமா?

அசு:- சுரா...

தேவ:- சுரா பாணம் செய்பவன் சுரன். செய்யாதவன்
அசுரன்.

அசு:- நல்ல விளக்கம். அது சரி. தங்களுக்கு என்ன
கவலையோ?

தேவ:- கவலையைத் தீர்ப்பது கமண்டலத்திலிருக்கை
யில் கவலையா... அது எனக்கில்லை.

அசு :- பிறகு யாருக்கோ?

தேவ:- தேவராஜனுக்கு.... அட்டா அது தங்களிடம்
சொல்லக் கூடாத விஷயமாச்சே!

அசு:- ஆம் யானும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாதது
தான்.

தேவ:- விஷயம் உமக்கு முன்னரே தெரியுமோ?

அசு:- தேவேந்திர...

தேவ:- பதவிக்கு ஆபத்தா?

அசு:- அது, சொல்லக்கூடாதது.

தேவ:- நான் மறைத்தது ரொம்ப சாதாரண விஷயம்.
உங்களுக்கு பிடிக்காது என்பதற்காக...

அசு:- நல்லது சொல்லத் தேவையில்லை...

தேவ:- பரவாயில்லை கேளும். கொள்தமன் ஏதோ
ஆத்திரத்தில் இந்நிரன் விருஷணத்தை...

அசு:- அறுத்துவிட்டாரோ?

தேவ:- இல்லை... இல்லை... சபித்துவிட்டார்.

அசு:- அப்படியானால் அப்சரங்களின்பாடு திண்டாட்டம்தான்.

தேவ:- அந்தக் கவலைதான்.

அசு:- இதெல்லாம் உங்களுக்கென்ன பிரமாதம் தேவாள். கௌதமருக்கு என்ன கோபமோ?

தேவ:- அவன் தர்ம பத்தினி அகலிகை இருக்காளோன்னோ?

அசு:- ஆம் நல்ல அழகு. அகிலும் இளங் குமரி.

தேவ:- அதனால்தான் வந்தவினை.

அசு:- என்ன?

தேவ:- அவளை இந்தமடிசஞ்சி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாமா? நான் அந்தக்காலத்திலேயே சொன்னேன். கௌதமா! உனக்கு வேண்டாமடா. அவள் பேரில் இந்திரனுக்கு மோகம். அவளுக்கும் அதில் சம்மதம். பிறகு ஏதாவது விபரீதமாக நடந்துவிட்டால் நம் தவத்திற்கழகல்ல, என்று எடுத்துச் சொன்னேனே கேட்டானா? தன் தவ வலிமையால் வென்றுவிடுவதாக வீரப்பு பேசினான். அவளும் இதுவரை ஏதோ... இருந்துவந்தாள்.

அசு:- இப்பொழுது என்ன ஆச்சோ?

தேவ:- தேவராஜனுக்குப் பழைய நினைவு சபலம் தட்டியது. நேற்று உஷாக்காலத்தில் கௌதம ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருக்கின்றான். இந்த அசமஞ்சம் சந்திரியா வந்தனத்திற்கு எழுந்து போயிடுத்து. இந்திரனும் அகலிகையும் தனியே சந்தித்துவிட்டார்கள். பால்ய சினேகம் அகிலும் வந்திருப்பவனோ தேவராஜன். அவளோ வயோதிகனைக் கட்டிக்கோண்டு சுகமறியாதவள். அவன் தொட்டான். அவள் துவண்டுவிட்டாள். பிறகு சொல்லவாவேணும். அதற்காகத்தான் இந்த சாபமெல்லாம்.

அசு:- அவளுக்கு...?

தேவ:- ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் ஆஸ்ரமத்தில்
ஒதுக்கவைத்திருக்கிறான்.

அசு:- இதென்ன? எங்கள் வீட்டுப் பசு பொல்லாதது.
உங்கள் காளையை கட்டு என்பது போல் அல்லவா இருக்கிறது.

தேவ:- ஆம். அதற்குமேல் அவளிடத்தில் தனது
ஆத்திரத்தைக் காட்டமுடியவில்லை. அவளைத் திருப்தியாக
வாழச்செய்ய இவனுக்கு சக்தி இருந்தால்தானே!

அசு:- அப்படிப்பட்டவர்கள் வயதுக்குத்தக்க வாழ்க்
கை நடத்தவேண்டாமா?

தேவ:- அதற்கென்ன செய்வது? எல்லாம் வீதிப்
பயன். அதற்காக அற்ப தவறுகளை பிரமாதப்படுத்துவதா?

அசு:- ஆஹா தங்கள் பெருந்தன்மையே தன்மை.

தேவ:- அது ஆரியத்திற்கே அமைந்த தனி லட்சணம்.

அசு:- ஆம் அது அசுர குலத்திற்கு அருவருப்பான
ஒன்று.

தேவ:- நல்லது தாரை காத்திருப்பாள்...

அசு:- சரி சென்றுவாருங்கள் நிதானமாயிருக்கும் நே
ரத்தில் சந்திப்போம்.

களம் — 7.

இடம்:- தண்டக வனம்.

காலம்:- மாலை,

மாந்தர்:- காமவல்லி, ராமன்.

காமவல்லி தனிமையில் உலாவி நிற்கிறாள். வேட்டை நிமித்தம் அந்தப்பக்கம் வந்த ராமன் சந்திக்கின்றான்.

காமவல்லி:- (கொலைவில் வருபவனைப்பார்த்து) யாரது? வில்லுக்கையுமாக இந்தப்பக்கம் வருவது. நல்ல இளம்பரு வம். ஆனால், தவக்கோலத்திலல்லவா தோன்றுகிறான். (அருகில் வந்தது) ஆரியனா?

ராமன்:- ஆம்.

காம:- யாருடைய அனுமதியின்றேரில் இவ்வனத்தில் நுழைந்தாய்?

ராம:- வனத்தில் சஞ்சரிப்பதற்குக்கூட அனுமதி தேவையா...? விலங்குகட்குள்ள உரிமைகூட மனிதனுக்கில்லையா. நல்ல ஆட்சி.

காம:- விலங்குகள் விலங்குகளாகவே வாழ்கின்றன. தன் குலத்தையே அடித்து தின்பதில்லை. ஆனால் மனிதன் அதனிலுங்கேடாக மனிதனையே சுரண்டித்தின்ன முயலும் கொடுமைதான் இதுபோன்ற கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தக் காரணமாயிற்று. எதற்காக? நீ இங்கு...

ராம:- வனவாசம்.

காம:- என்ன?

ராம:- சிற்றன்னையின் சகியால் முடிபறிக்கப்பட்டு நாடு கடத்தப்பட்டேன்.

காம:- பெற்ற தந்தை?

ராம:- அதற்கு உடந்தை.

காம:- எதிர்த்துப் போராட?

ராம:- விருப்பமில்லை.

காம:- அப்படியானால் வனவாசியாகவே...

ராம:- ஆம்.

காம:- இந்த நாடு இராவணனுக்குச் சொந்தமானது என்பதை...

ராம:- அறிவேன்.

காம:- அறிந்திருந்தால் இந்த எல்லையில் வாழ்விக்கும் புழம் அன்னியமற்குள்ள நிபந்தனைகள் யாவை என்பது...

ராம:- தெரியாது.

காம:- இப்பிரதேசத்தினை ஆளும் அரசுப் பிரதிநிதியிடம் அனுமதிபெற்று எங்கள் நாகரீகத்திற்கு மாறான நடவடிக்கைகளைக் கைவிட்டு சந்தேகத்திற்கிடமில்லாத வகையில் வாழ முடிந்தால் தாராளமாகக் காலந்தள்ளலாம்.

ராம:- நல்லது. அரசுப் பிரதிநிதியை சந்திக்க.

காம:- சந்தர்ப்பங் கிடைக்கும்.

ராம:- எப்போது எங்கே காணலாம்?

காம:- அதோ அந்த கொடுங்குன்றை அடுத்த சோலையில் நாளைய மாலை...

ராம:- தாங்கள் யார்?

காம:- நான் யாராயிருந்தாலென்ன. உனக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்கிறேன். நாளை வருக சந்திப்போம்.

இராமன் சென்றுவிட காமவல்லி தனிமையில் பேசுதல்.

காம:- என்ன என்னையுமறியாமல் என் உள்ளம் இப்புதியவனை நாடுகின்றேன். வனப்புமிக்க வரலிபனாக இருக்கின்றான். என் வாழ்வு இனிக்க என் அவனை நான் மணக்கலாகாது. தகாது தகாது. அவனோ நம் இனப் பகைவன் என் சுயநலத்திற்காகக் கட்டுப்பாட்டை மீறுவதா. இருந்தாலும்...

திருப்புக்காட்சி.

பர்ணசாலையில் இராமனும், சீதையும் உரையாடுகின்றனர்.

சீதை:- அந்தப்புரத்தில்தான் இளஞ் சிறுக்கிகளிடம் சொக்கி என்னை அதிகமாக கவனிக்காமல் இருந்தீர். வனத்திலாவது பூரணமாக அனுபவிக்கலாமென நம்பி இந்தக்கல்லிலும் புள்ளிலும் தொடர்ந்து வந்தீர்கள். இங்கும் என்னை ஏமாற்றலாமா...

ராம:- அப்பொழுதே சொன்னேன். நீ என்கூட வா வேண்டாம். அரண்மனையிலேயே தங்கிவிடு. உன் சுகபோகத்திற்குக் குறைவில்லாமல் பாதன் பார்த்துக்கொள்வானென்று. கேட்டாயா?

சீதை:- என்னை வெறுக்கும் பாதனுடன் உறவாடி உனக்கு இதம் தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமென எதிர்பார்த்தாய். அதற்கு உடன்படாமல் கூடவந்தது இடைஞ்சலாக இருக்கின்றதா?

ராம:- இடைஞ்சலா எனக்கு முட்டுக்கட்டையாக அன்றோ இருக்கின்றாய்.

சீதை:- ஓஹோ! அப்படியா நான் அப்போதே எதிர்பார்த்தேன் இப்படிச் சொல்வாயென்று. என்னை மிதிலைக்கு அனுப்பிவிடு. இனி உன்னை வாழமுடியாது.

ராம:- ஜானகி சம்மா பிதற்றாதே. நம் கஷ்டம் புரியாமல் பேசுகின்றாய். சதா எதிரிகளால் என்ன விளையுமோ என்று அஞ்சி அஞ்சி வாழவேண்டியிருக்கிறது. நமது முனிவர்களே என்னைத் தூண்டித் தூண்டி தொல்லைகொடுக்கிறார்கள். நீயும் ஒருபுறம் துன்பந்தருவதா. எல்லாம் நமது குல தருமத்திற்காகத்தானே இத்தனைப் பாடுகள்.

சீதை:- தருமமாவது கருமமாவது.

அந்நேரத்தில் வசிட்டன் வெளியில் நின்று கொண்டு 'ராமா' என்றழைத்தல்.

ராம:- ஸ்வாமி!

என்று ஒடிவந்து வணங்கி வசிட்டனை ஆசனத்தில் அமரச்செய்தல்.

வசி:- குழந்தாய் சீதா! செளக்யந்தானே.

சீதை:- தங்கள் ஆசீர்வாதம் இருக்கும்போது...

ராம:- செளகரியத்திற்கென்ன குறைச்சல்.

வசி:- ராமா! நீ அந்த சோலையில் இன்று சந்தித்தாயே அந்த பெண்! அவள்தான் இவ்வனத்தின் தலைவி. கொஞ்சம் பிசுவாகவே நடந்துகொண்டு காரியத்தில் கண்ணாயிரு... இதைச் சொல்லிப்போகத்தான் வந்தேன்.

ராம:- ஒஹோ! அவள்தானா?

வசி:- ஆம், ஆம்! ஜாக்கிரதை நான் வருகிறேன்.

வசிட்டன் சென்றுவிடுகிறான்.

சீதை:- என்ன? எனக்குப் போட்டியாக இங்கும் ஒரு சிறுக்கி முளைத்துவிட்டாளா. இந்தக் கூத்து எத்தனை நாளாக நடத்துகின்றீர்.

ராம:- சம்மா வீண் குதர்க்கம் பேசாதே. அவளது சினேகம் கிடைக்கக்கூடியதா. அவள் நினைத்தால் நாம் நிர்மூலமாக்கப்படுவோம். அவளது அன்பைத் தேடிக்கொண்டால் நமது ஆகிக்கத்தை எளிதில் பரப்பலாம். நமது முனிவர்கள் தாராளமாக சஞ்சரித்து உளவறிந்து வரலாம். அவள் தயவைத் தேடுவதற்கான முயற்சிகளில் இனி ஈடுபடத்தான் வேண்டும்.

அந்தசமயத்தில் இலக்குவன் கனி கிழங்கு களைக் கொண்டு வருதல்.

களம் — 8.

இடம்:- கொடுங் குன்றச் சாரல்.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- காமவல்லி, இராமன், இலக்குவன், சீதை.

காமவல்லி தனிமையில் நின்று இயற்கையை புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். ராமனது வருகையை தோழி அறிவிக்கிறாள்.

தோழி:- அம்மே! யாரோ ஒரு துறவி. தங்களைக் கரண வந்திருக்கிறார். பெயர் ராமனும்.

காம:- நல்லது, அழைத்துவா.

ராமன் உள்ளே வருகிறான். காமவல்லி அன்புகளித்த பார்வையால் வரவேற்கின்றாள்.

ராம:- அம்மே! வணக்கம். அரசப் பிரதிக்ரிகியாரை சர்க்கிக்க வசதி...

காம:- செய்திருக்கிறேன். (சிரிக்கிறாள்)

ராம:- எங்கே?

காம:- இங்கேயே.

ராம:- எப்பொழுது?

காம:- இப்பொழுதே.

ராம:- தாங்கள் தானா அப்பெருமாட்டி!

காம:- ஆம்.

ஒருவரை ஒருவர் விழிகளால் அள்ளி விழுங்குகின்றனர்.

ராம:- இது கனவா அல்லது நினைவா?

காம:- உண்மை.

ராம:- ஈடேறுமா?

காம:- அதற்குத் தடை என்ன இருக்கிறது?

ராம:- நான் ஒரு அன்னியன் அதிலும் தங்கள் இனப் பகைவன்.

காம:- அரசியலைப்பொறுத்தவரையில் அப்படி, ஆனால்

ராம:- என்ன ?

காம:- என் அன்பிற்குரியவன், காதலுக்கு பேதமேது?

ராம:- இது என்ன சோதனையா ?

காம:- ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவு. தயக்கமேன்?

ராம:- இன்னும் என் மனமயக்கம் தீரவில்லை.

காம:- செந்தேன் பருக சிந்தனையா ? ஒரு மணமுள்ள
மலரை...

ராம:- நுகரத் தடையில்லை ஆனால்...

காம:- என்ன ?

ராம:- தாங்கள் இந்நாட்டு இளவரசி அல்லவா ?

காம:- இருந்தாலும் பருவமங்கைதானே.

ராம:- நான் ஒரு நாடோடியாயிற்றே.

காம:- அதனாலென்ன நான் இவ்வனராணி. . தாங்கள்
என் மனமோகனன்.

ராம:- நான் மணமானவராயிற்றே!

காம:- யான்கூட அப்படித்தான்.

ராம: அப்படியானால் இது பதித் துரோகமல்லவா ?

காம:- இல்லை. அச்சந்தரன் என்னை வஞ்சித்து இவ்
வுகை வாழ்வையே நீத்துவிட்டான்.

ராம:- கணவனை இழந்தவள்....

காம:- மற்றொருவனை காதலித்தல் தவறல்ல...

ராம:- உங்கள் சமுதாயம்.

காம:- மொட்டையடித்து மூலையில் வைக்கும் முட்டாள்தனத்தை ஒப்புவிக்கில்லை.

ராம:- அப்படியானால் இதுவரை...

காம:- மறுமணம் செய்துகொள்ள மனமில்லாதிருந்தேன்.

ராம:- இப்பொழுதுமட்டும் விரும்பக் காரணம்?

காம:- கருத்திற்கிசைந்த கண்ணுளன் கிட்டியதால், அதுசரி. தாங்கள் மணமானவர் என்றால் இதுவரை என்பால் மனதைப் பறிகொடுத்து நின்ற காரணம்?

ராம:- உன் கட்டழகும் கனிந்த அன்பும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தின. நீயும் என் அனுமதியின்றி உள்ளத்தை ஆக்ரமித்துக்கொண்டாய்.

காம:- அப்படியானால் தங்கள் உள்ளத்தில் அம்முன்னவளுக்கு இடமில்லையா?

ராம:- இடம் கொடுத்திருந்தேன். அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் சக்தி அவள்பால் இல்லை.

காம:- காரணம்?

ராம:- பருவம்.

காம:- மிக இளஞ் சிறுமியோ?

ராம:- ஒருகாலத்தில் அப்படித்தான் இருந்திருப்பாள்.

காம:- அப்படியானால் பொருந்தா மணமா?

ராம:- ஆம். மிகிலை மண்ணன் ஜனகன் எடுத்துவளர்த்த அனாதைப் பெண். வில் ஒன்றைத் திருமணப் பந்தயமாக வைத்து வளைப்பவன் யாராயிருந்தாலும் கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்திருந்தான். பருவமடைந்த அவளும் பல ஆண்டுகள் கன்னியாகவே காலங்கடத்தினாள். அந்நிலையில் விசுவாமித்திரனின் கிருப்பப்படி வில்லை முறித்தேன். அவளும் எனக்கு மாலையிட்டாள். அம்மாமுணிக்கஞ்சி மனைவி

யாக ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் உள்ளத்தால் ஒன்றில்லை.

காம:- அவள் நமது காதல் வாழ்விற்கு முட்டுக்கட்டையாக....

ராம:- நிற்பதற்கில்லை. அரசுகுமாரன் பலரை மணப்பது சகஜந்தானே.

அச்சமயம் வசிட்டன் சீதையையும், இலக்குவனையும் அழைத்துவந்து அம்பலப்படுத்தினான்.

இல:- அண்ணா!

சீதை:- என் குடியைக் கெடுத்த படுநீலி இவள்தானா!

ராம:- சந்தர்ப்பம் சரியில்லை பிறகு...

என காமவல்லியிடம் சொல்லித் திரும்புகிறான்.

சீதை:- ஆரிய தருமத்தின் பேரால் இந்தக் காரியமா நடத்துகின்றாய்.

ராம:- (மெதுவாக) இல்லை அரசியல் சாகசம்.

என்று பேசிக்கொண்டே வெளியேறுகின்றான். முனிவர் இரகசிய ஐரடை காட்டி விட்டு திரும்பிவிடுகிறார். இலக்குவன் காமவல்லியிடம், வம்பளக்கின்றான்.

இல:- வனராணியே! என்ன இந்த வேட்டை எப்போழுதிருந்து நடக்கின்றதோ?

காம:- இளைஞனே என்ன துக்கு.

இல:- துடுக்கா? என் மிடுக்கை இதோ காட்டுகிறேன் பார்:

காம:- பெரிய சாமர்த்தியசாலிதான். பேடித்தனமாக முடியிழந்த உங்களுக்கு பேச்சுவேறு?

இல:- அரசியலுக்காக எதுவும் செய்யத் தயக்கமாட் டோம்.

காம:- கிட்டாத ஒன்றிற்கு வெட்டி வேதாந்தம் பேச கின்றாயோ?

இல:- (நகைத்த) அந்த ஆட்சியை நிரந்தர உரிமை யாக்கிக்கொள்ளச் செய்த தந்திரம். இப்பொழுது கோசல நாட்டை ஆள்வது யார்? அந்த பரதனா? இல்லை. ராம னின் காற்செருப்புகள்!

காம:- என்ன?

இல:- இராமனின் பாதுகையை சிம்மாசனத்தில் வைத்து அதற்கு பிரதிநிதியாக பரதன் ஆண்டு வருகிறான்.

காம:- செருப்பால் ஆளப்படும் நாட்டின் சிறப்பு என்னே!

இல:- என்ன திமிர்? என்னாட்டை இழித்துப் பேச வதா?

திடீரென்று தாக்கி மானபங்கம் செய்கின் றான்.

களம் — 9.

இடம்.— அசோகவனம்.

காலம்.— மாலை.

மாந்தர்.— இராவணன், வண்டார்குழலி, நீலன்

இராவணன் அசோகவன பளிங்கு மண்ட பத்தில் சிந்தனையிலாழந்து இருக்கின்றான். அவ்விடத்திற்கு வண்டார்குழலி வந்து சே ருகிறான்.

வண்டார்குழலி:- ஆழந்த சிந்தனையோ?

இரா:- (புன்முறுவலால் பதில்)

வண்:- வந்ததுகூடத் தெரியாது அப்படி என்ன ஆராய்ச்சியோ?

இரா:- இயற்கையின் மோகனத்தில் கட்டுப்பட்டிருந் தேன்.

வண்:- தாங்கள் புகழும் இயற்கை கண்ணைக் கவரும். கருத்திற்கு விருந்தளிக்குக. ஆனால்...

இரா:- என்ன?

வண்:- அதனையும் அடக்கியாரும் மனிதத் திறன் அனைவிட உயர்ந்ததல்லவா....

இரா:- மனிதன் தன் அறிவின் திறனால் மற்றைய பிராணிகளையும் இயற்கை வளத்தினையும், தன்னலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். ஆனால் இந்தப் பறவைகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உள்ள சூதாசுலமும் அமைதியும் மனிதனுக்கு உண்டா? அவைகள் சதந்திரத்துடன் இன்பவாழ்வு நடத்துகின்றனவே! பகுத்தறிவின் துணை கொண்டு பாங்குடன் வாழவேண்டிய மனிதவாழ்வில் யாண்டும் காணப்படுவது பசி பிணி வறுமை வேற்றுமை முதலிய கொடுமைகளன்றோ!

வண்:- காரணம்?

இரா:- மண்ணிற்காகவும், பெண்ணிற்காகவும், மதத்திற்காகவும், பொண்ணிற்காகவும் பிற போகத்திற்காகவும் ஆண்டி முதல் அரசர் வரை போட்டியிட்டு, தாங்கள் அதிகமாகப்பெற்றிருக்கிற அறிவையே அழிகருவியாகக் கொண்டு போராடி ஒழிகின்றனர்.

வண்:- சீர்திருத்தினால்...?

இரா:- உலகும் உலகிலுள்ள பொருள்களும், தங்களுக்கு உடைமை என்னும் உணர்ச்சி ஒழிந்து உலகிற்குத் தாங்கள் உரிமை என்ற அறிவு ஏற்பட்டாலன்றி இன்ப வாழ்வு இம்மனித சமுதாயத்திற்கில்லை.

வண்:- அப்படியானால் தோன்றித் தோன்றி துன்பச் சூழலில் உழன்று உழன்று மாண்டு மடிவதுதானா மனித வாழ்க்கை.

இரா:- அதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அச்சமயம் நீலன் வந்து தலைகவிழ்ந்து நின்று கின்றான்.

நீல:- வேந்தே!

இரா:- நீல! என்ன தயக்கம்.

நீல:- மன்னிக்கவும். எப்படிச் சொல்வேன்.

இரா:- படையெடுப்பா?

நீல:- இல்லை. அதைவிடக் கொடுமான துன்பச் செய்தி.

இரா:- நமது செங்கோன் முறையில் ஏதாவது!

நீல:- அல்ல. நம் இளவரசியார்.....

இரா:- காமவல்லிக்கு ஆபத்தா...?

நீல:- ஆம்.

இரா:- என்ன?

நீல:- வஞ்சனைக்கு இரையானாள்.

இரா:- எப்படி? யாரால்?

நீல:- ஆரிய ராமனால் உருக்குலைக்கப்பட்டு.....

இரா:- கொலையா... இராவணனின் தங்கைக்குப் பங்கமா? தமிழ் மானம் பறிக்கப்பட்டதா? அதுவும் ஒரு ஆரிய பஞ்சையாலா? தமிழ் வீரத்துக்கு இழுக்கன்றோ? சிம்மத்தின் பிடரியை சிறு நரி பிடித்து உலுக்கியதா? அந்தேர்! எவ்வளவு பெரிய அவமானம்! நமது படை மறவர் கான் முதலியோர்?

நீல:- எதிர்பாராதது....

இரா:- இன்னும் அந்த ராமன் உயிரோடிருக்கின் றானா? என்ன ஆணவம்!

நீல:- அப் பேதை மகன் பதுங்கித் தாக்கி காணையும் கொன்று விட்டு மறைந்தோடி விட்டான்.

இரா:- நமது படைகள் ?

நீல:- தலைவனின் றிக் திகைத்து நிற்கின்றன.

இரா:- அக் கொடியோன் மண்ணுலகை விட்டு மறைந்திருக்க மாட்டானே? பழிக்குப் பழி! அவ் வஞ்சகனின் நெஞ்சைப் பிளந்து (வானையுருகி) உன் ரத்தப் பசியைத் தணிக்கின்றேன். நீல! நம் காவற் படைகளுடன் உடனே புறப்படு.

அச்சமயம் மாரீசன் வருகிறான்

மாரீ:- இராவண! நாயடிக்கக் குறுந்தடியேன்? வனத்தில் தனியே பதுங்கி வாழும் பஞ்சையை படைகொண்டெதிர்ப்பது நம் வீரத்திற்கிழுக்கின்றே!

இரா:- த மி ழ் மானத்தைக் கெடுத்த பாதகனுக்குப் பரிந்து பேசுகின்றீரா?

மாரீ:- இல்லை என் தாயைக் கொன்ற கொடும் பாவிக்கு இரக்கம காட்டுவேனா!

இரா:- பழி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டாமா?

மாரீ:- ஆரியத்திற்கே அது பாடமாக அமையவேண்டாமே!

இரா:- அப்படியானால் தங்கள் திட்டமென்னவோ?

மாரீ:- அவனோ அயோத்திவேந்தன் மகன். மிதிவேமன் னனுக்கு மருமகன் நாடாள வேண்டியவன் ஆனால் காடாள வந்திருக்கிறான், காரணம் புரியவில்லையா? நெடுநாளைய ஆரி

யத் திட்டம் அமுலுக்கு வருகின்றது. தமிழகத்தில் தங்கியுள்ள ஆரிய முனிவர்கள் சரியாக ஐந்தாம் பீட வேலை செய்து, சமயம் பார்த்துநம் வீரப் பெருமக்களைச் சாட வசதிசெய்துகொடுத்து வருகின்றனர். அத் திட்டத்தினை நிறைவேற்றும் கருவியேராம லட்சுமணர். ஆரியப் படை தமிழகத்தில் அடிவைக்க முடியாத காரணத்தால், முனிவர் வேடத்தில் தங்கள் முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களைக் கொல்வதைவிட நேரடியாக ஆரியத்தைப் போருக்கு இழுப்பதேமேல்.

இரா:- எப்படி?

மாரீ:- அவனுக்கு அரும் பொருளாக உள்ள அவனது மனைவி சீதையை சிறைப்படுத்திவிட்டால் அவளை மீட்க முயற்சி எடுப்பானல்லவா? அது காரணமாக ஆரியப்படைகள் தமிழ் மண்டிலத்தின்மீது மண்டிவரும். அன்று அவர்களைக் கொன்று குவித்து நம் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்ளலாம். தமிழ் மக்கையை பங்கப் படுத்தியதன் பலன் ஆரியமாதா மாற்றான் மனையில் வெள்ளாட்டியாக்கப்பட்டாள் என்ற வேதனை அவளை வாட்டி வாட்டி வதைக்குமன்றோ!

இரா:- ஆனாலும் அபலவன் மனைவியை சிறைப்பிடிக்கும் செயல் அவ்வளவு.....

மாரீ:- ஒழுங்கான காரியமல்ல என்பதுதானே உன் கருத்து. செட்ட எண்ணத்தோடல்ல... பழிக்குப் பழியாக அப் பாதகனின் நெஞ்சை உறுத்தச் செய்ய.

இரா:- அப்படியானால் தாங்களே...!

மாரீ:- அதற்கு முன்னிற்கின்றேன். இது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. துணைவரி எதுவும் தேவையில்லை. வேட்டைக்குச் செல்வதுபோல் போக்குக் காட்டி அவனைத் தேட்டையிட்டு வருவோம்.

இரா:- நல்லது.

களம் — 10.

இடம்:- இராமனின் பர்ணசாலே.

காலம்:- மாலே.

மாந்தர்:- ராமன், சீதை, இலக்குவன், அகத்தியன், மாரீசன், ராவணன்.

பசும்புல் தரையில் சீதையின் மடிமீது ராமன் தலைசாய்த்து உல்லாசமாகப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். சீதை ஆரிய தருமப் பாடலை பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். இலக்குவன் குடிசை போடுகிறான். அகத்தியர் தன் சகாக்களுடன் வருகிறார். இராமன் எழுந்து உபசரிக்கின்றான்.

ராம:- சுவாமி! (தலைவணங்கி)

அக:- சர்வ மங்களாளிபவந்தா!

ராம:- தவசிரேஷ்டரே! தங்கள் பாத தூளிபட என்ன புண்ணியம் செய்ததோ! இந்தக் குடிசை. இப்படி அமரங்கள்.

அக:- ஆரிய தர்மத்தை நிலைநாட்ட வந்த வீரசிகாமணியே! உனது வீரச் செயல் கேட்டு மனம் மிக மகிழ்ந்தோம். உன்னை பாராட்டுவதற்காகவே இங்கு விஜயம் செய்கிறார்களேறும்.

ராம:- சுவாமி! எல்லாம் தங்கள் ஆசீர்வாத பலன் தான்... சமய சஞ்சீவியாக நின்றுதவும் நம் ரிஷி மண்டில சேவைக்கு முன் என் செயல் எம்மாதிராம்.

அக:- கர்ம வீரனே! ராஜபாகத்தை விடுத்து இவ்வனாதரங்களில் நீ படும் அவதிக்கு ஆரியம் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வெற்றிச்செய்தி இந்நேரம் நமது வேந்தர் மண்டிலத்திற்கும் எட்டியிருக்கும். தேவேந்திரன் நமது ரிஷிகளுடன் வந்துப் பேசிச் சென்றதும் உன்னை சித்ரா

நடத்திலிருந்து நெற்கே கொண்டுவந்ததின் நோக்கமும் இப்பொழுதாவது புரிந்ததா?

ராம:- சுவாமி! ஆனால்...

அக:- என்ன?

ராம:- இராவணாகியரால் ஏதாவது ஆபத்து நேராதிருக்க வேண்டுமே.

சீதை:- சகா அநேக சஞ்சலந்தான்.

இல:- நிம்மதியே இல்லை சுவாமி.

அக:- குழந்தைகளை அஞ்சவேண்டாம். நமது ரிஷி மண்டலம் அதில் கண்ணுங்கருத்துங் கொண்டுள்ளது. நீங்கள் அவர்கட்கு அஞ்சி அயோத்திக்கு ஓடிவிட்டதாகவும், அந்தக் காமவல்லி வெறிகொண்டு வலியவந்து மானங்கெட்டதாகவும் வதந்திகளைப் பரப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். நாட்டு மக்கள் ஆத்திரப்படுவதற்குப் பதிலாக; அவள்மீது அருவாய்ப்புக்கொள்ள வேண்டியவகையில் நமது வேலை நடந்துவருகிறது. இப்பொழுது நீங்கள் மிகவும் பாதுகாப்பான மனித சஞ்சாரமேயில்லாத இடத்திற்கல்லவா அழைத்துவரப்பட்டிருக்கிறீர்கள். அதிலும் நமது ரிஷிமண்டல ஆதரவு இருக்கும்போது அச்சம் ஏன்?

ராம:- எல்லாம் தங்கள் தைரியத்தில்தான்....

இல:- அண்ணா அதேயா யாரோ வெற்றாள்.

அக:- வந்தாலென்ன...? தந்திரமாக நடந்துகொள்ளுங்கள். நாங்கள் எப்பொழுதும் உங்கள் அருகிலிருந்து கண்ணை இமை காப்பதுபோல் காத்துவருவோம். தைரியத்தைக் கைவிடாதே. இந்தா இந்த வில்லை எப்பொழுதும் கையிலேயே வைத்துக்கொள். இது ஆபத்திற்கு உதவும். சிறந்தவேலைப் பாடமைந்த கருவி.

ராம:- நல்லது சுவாமி.

அக:- பிறகு வந்து சந்திக்கின்றேன்.

முனிவர்களுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு அக
லுகின்றார். மார்சன் வேடர் கோலத்து
டன் வருகிறான்.

மார்சன்:- முனிவரே! இந்தப்பக்கம் ஒரு மான்...

ராம:- என்ன மானு?

மார்:- ஆம். பொன் மேணி, கண்ணைக்கவரும் வண்
ணப் புள்ளிமான் துள்ளி ஓடிவந்ததே!

ராம:- அப்பட்டு வந்ததா.

மார்:- இல்லை. பிடிபடாமல் ஓடிவந்தது அதனமுகு
கையிலிருந்த இந்த வில்லையும் மறக்கச்செய்துவிட்டது.

சீதை:- நன்றாகத்தெரியுமா இந்தப்பக்கம்வந்ததென்று.

மார்:- இங்கு ஓடிவந்ததைக் கண்ணூரக் கண்டேன்.
அதனை அடிக்கமனமில்லாமல்தான் துரத்திவந்திருக்கிறேன்.

சீதை:- (இராமனைப்பார்த்து) அப்படியானால் இந்தப்
பக்கத்திலுள்ள புதர்களில் எங்கேயாவது...

இல:- தேடிப்பிடித்தாலும் இன்றைய ஆகாரத்திற்கு
ஆகும்.

மார்:- நான் துரத்திவந்ததை நீங்கள் கொண்டுதின்ன
விடுவேனா?

மார்சன் மானைத்தேடி மறைகிறான்.

ராம:- சீதா! அந்த வில்லை எடுத்துத்தவா. நான் சென்று...

சீதை:- கொல்லாமல் பிடித்துவரவேண்டும்.

இல:- அகப்பட்டால்தானே?

சீதை:- எப்படியாவது.

ராம:- அடித்துவந்தாலும், பிடித்துவந்தாலும் தின்று தீர்க்கவேண்டியதுதானே!

இல:- மான் கறியின் ருசியே ருசி.

ராம:- மடில் கறியைவிடவா :

சீதை:- சிக்கிரமாகச் சென்று...

ராம:- பசி மிஞ்சுகின்றதே?

இல:- இந்த வனத்தில் நல்ல கறி விலக்குகள் சிக்குவதேயில்லை.

ராம:- தம்பி இதே வந்துவிடுகிறேன் ஜாக்கிரதை!

இல:- நல்லதண்ணு.

சீதை:- மரீனாதி வரவேண்டும்.

ராமன் மாணத் தேடிச்செல்கிறான்.

திருப்புக்காட்சி.

சிறிது தொலைவில் ஒரு மரப்பொதும்பரீல் மாரீசன் மறைந்திருக்கின்றான். அவ்விடம் வந்த ராமனை மடக்கி எதிர்க்கின்றான். இருவரும் மல்லாடுகின்றனர். அடி தாங்க மாட்டாமல் ராமன் லக்ஷ்மண! என்று அலறுகிறான்.

திருப்புக்காட்சி.

அலறலைக்கேட்ட சீதை பதறி

சீதை:- லட்சுமண! ஓடு ஓடு உன் அண்ணாவுக்கு ஆபத்து.

இல:- (நகைத்து) என்ன உளறுகிறாயா?

சீதை:- உன் காது அவிர்துவிட்டதா? அத்தோ கேள் அவரது அலறலை.

இல:- அசட்டுத்தனமாகப் பேசுகின்றாய். கோதண்டத்தடன் சென்றிருக்கும்போது...பயமா?

சீதை:- அடே சண்டாளா! அண்ணன் தொலைந்தால் என்னைப் பெண்டாளாலாமென்ற நினைவா? அதற்காகத்தான் எங்களுடன் வந்தாயா?

இல:- என்ன வார்த்தை பேசுகின்றாய். அபசாரம்! அபசாரம்!! (காதை பொத்திக்கொள்ளல்) அப்படி நான் நினைக்கவில்லை.

சீதை:- எப்படியாவது இன்னும் கொஞ்சம் என்னோடு தனியே பேசுநிற்க விரும்புகிறாயோ? வஞ்சகா! நடவாது போ!

இல:- குலமகளின் பேச்சா இது என்ன பேதமை! என் அண்ணலின் ஆற்றலை மறந்து பிதற்றுகிறாள். என்ன இருந்தாலும் பெண் புத்திகரணை!

சீதை:- ராமன் இருக்கும்போதே என்னை மற்றொருவன் பெண்டாள்வதா? ஒருநாளும் சம்மதியேன். அது அடுத்துக்கெடுக்கவந்த பாதகா! அண்ணனின் அலறலைக் கேட்டும் அண்ணியிடம் சாகசம் பேசுநிற்கும் பேயா! இதோபார் அந்தப் பாதையில் விழுந்து மடிகிறேன்.

ஓடுகிறாள்.

இல:- வேண்டாம் வேண்டாம். விபரீத காரியம். இதோ நான் சென்றுவிடுகிறேன்...அண்ணா!

அலறி ஓடுகிறாள்.

இலக்குவன் மறைந்ததும் இராவணன் அவ்விடம் வருகிறான்.

சீதை:- யாரது? (பிரமித்து நிற்கிறாள்)

இராவ:- (எள்ளல் நகையுடன் புருவத்தை உயர்த்தி) சீதா!

சீதை:- தாங்கள்...?

இரா:- இந்நாட்டுக் காவலன்.

சீதை:- (அச்சத்துடன்) இராவணனா!

இரா:- ஆம்.

சீதை:- இங்கு வந்தது...?

இரா:- உன்னை அழைத்துச் செல்ல.

சீதை:- எதற்கு...?

இரா:- விருந்தாளியாக.

சீதை:- ஆடவரில்லாத வேளையிலா?

உள்ளே ஓடப்பார்க்கிறான்.

இரா:- பெண்ணே!

எட்டிப்பிடித்து அணைத்துத் தூக்கிச் செல்கிறான்.

சீதை:- அந்தோ லட்சுமணா! உன்னை வீணாக சந்தேகித்தேன். உன் சொல்லை அவமதித்தேன் கண்டபடி பேசி உன்னைத் தூரத்திவிட்டேனே. என்னை மன்னிப்பாயா? ஏ ராமா? தமிழ் எல்லையில் கால் வைக்கவேண்டாமென அப்போதே சொன்னேனே! கேட்டீர்களா? தமிழ்க்குலப் பகையை வளியத் தேடிக்கொண்டீர்களே! அந்தோ! ஒரு அன்னியன் கையில் சிக்கிக்கொண்டேனே! ஆரியத்திற்கே அவமானமல்லவா? (இராவணனைப் பார்த்து) தமிழ்ப் பெருமானே என்னை மன்னித்து விடமாட்டாயா? நான் ஒரு அபலை. எல்லாம் அந்த ரிஷிகளின் அட்டகாசம்.

இரா:- தளர்ந்த மூகாட்டி தமிழ்ப் பெருந்தேவி தாடையைத் தாக்கிக்கொன்ற பேடியின் பெண்டே! என் உடன்பிறந்தானே உருக்குலைத்த கொடுஞ் செயலை மறக்கமுடியுமா? அவ்வஞ்சகற்கு பாடம் கற்பிக்கவே உன்னை...

கீதை:- உன் தாயின்மீது உன் தமிழின்மீது ஆணை.
என்னை...

இரா:- கெடுக்கமாட்டேன். தமிழ்ப் பண்பாடு அது
வல்ல. எம் இயல்பை நேரில் காண்பாய்.

கீதை:- ஏ பறவைகளே! மரங்களே! மா நதிகளே!
மலைகளே! என் பதிக்குச் சொல்வீர்களா. என்னை இராவ
ணன் எடுத்துச் செல்லுகின்றான் என்று...

திருப்புக்காட்சி.

ராமனும் மாரீசனும் மல்யுத்தம் செய்யும்
போது இலக்குவன் இடையே கலந்து கத்
தியால் முதுகில் குத்தி மாரீசனை வீழ்த்து
கிறான்.

களம் — 11.

இடம்:- எல்லைப்புற பாட்டை.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- தேவகுரு, அசுரகுரு, சந்திரன்.

தேவகுருவும், சந்திரனும் சண்டையிடுகின்
றனர். அசுரகுரு மத்தியஸ்தம் செய்கிறார்.

தே கு:- அடே! குருத் துரோகி!

சந்:- சரிதான் சுவாமி! நடந்தது நடந்துவிட்டது.

தே. கு:- நீ நாசமாய்ப் போக.

சந்:- கொஞ்சம் ஞானகிருஷ்டியை உபயோகப்படுத்
துங்க. எல்லாம் நம்ம தேவாள் நடத்திய கூத்துதான்!

தே கு:- உண்ட வீட்டுக்கு ரெண்டகமா?

சந்:- அஷ்டகிரகத்தினை அகிஷப்படுத்தி, நவக்ரக மாக்க தெய்வ சம்மதத்தோடு நடந்த காரியம் சாமி!

தே. கு:- அதற்கு என் கிரகத்திலா கையை வைக்க னும். இந்தா! பிடி சாபம். ஏ சண்டாளா! உன் தேஜஸ் கெட்டுப்போக.

அந்த சமயத்தில் அசுரகுரு வருகிறார்.

அ. கு:- ஸ்வாமிஜி! என்ன தகராறு.

தே. கு:- அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையே.

அ. கு:- ரொம்ப காரசாரமா விவாதம் நடத்திக்கொண்டிருந்தீர்களே என்று...

சந்:- அது தேவ ரகசியம்... தங்களுக்கு...

அ. கு:- தெரியவேண்டாததுதான். இருந்தாலும் என்னவோ உன் மண்டையெல்லாம் ஒரே ரத்தவிளாராய் இருக்கிறதே....

சந்:- இந்த கிழட்டு முண்டம் கொஞ்சங்கூட நிதான மில்லாமல் மண்டையில் அடிச்சிடுத்து. நானும் எகிர்த்து அடிப்பதானால் என்ன ஆகும்.

அ. கு:- தாரை அமங்கிலியா போய்விடுவாள்.

சந்:- எல்லாம் அவளால் வந்த வம்புதான்.

தேவ:- அசுரகுருவே! இந்தக்காமுகன்...

கண்ணை மூடிக்கொண்டு முகத்தை சுளித்தல்.

அ. கு:- என்ன?

தே. கு:- நாக்கை பிடுங்கிக்கொள்ளவேண்டியதுதான்.

சந்:- ஞானபிதாவே! ஆக்கிரத்தில் அந்தமாதிரி....

அ. கு:- வேண்டாம்! வேண்டாம்!! கைசேஷமாய் வீடும்.

தே. கு:- சாத்திரம் படிக்க வந்த சண்டாளன், என் கோத்திரத்தையே கெடுத்துவிட்டான் ஸ்வாமி.

சந்: எல்லாம் அவன் செயல். விதியை வெல்ல முடியுமா?

தே. கு:- சதிகாரப் பயலே! தீட்டின மரத்திலா கூர் பார்ப்பது?

அ. கு:- அட உங்க பரிபாஷை ஒன்றும் விளங்கவில்லையே.

தே. கு:- சன்மார்க்கம் பயில வந்தவன் துன்மார்க்கம் புரிவதா?

அ. கு:- சந்திரா! என்ன நடந்தது? நீதான் சொல்லித் தொலையேன்.

தே. கு:- துரோகம்! துரோகம்!! மாபெருந் துரோகம்!!!

அ. கு:- ஸ்வாமி! பதறாதீர்கள். தீர விசாரிப்போம்.

தே. கு:- விசாரித்தாகவேண்டியதென்ன இருக்கிறது. என் கண்ணாலேயே...

அ. கு:- ஸ்வாமி! கண்ணால் கண்டதும், காதால் கேட்டதும் கூட சமயத்தில் சரியாக இருக்காது. தீர விசாரிப்பதுதான் உண்மையாகும்.

தே. கு:- நான் :கொஞ்சம் வெளியில் செல்லவேண்டி இருந்தது. ஆஸ்ரமத்தில் தாரை இருந்தாள். இந்தச் சண்டாளன்...

அ. கு:- அவளை அவமதித்தானா? சொன்னது கேட்க வில்லையா?

சந்:- அவள் சொன்னபடிதான் கேட்டேன்.

தே. கு:- பேச வாயில்லையே! என்ன செய்வீவன்.

சந்:- நானும் ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்து எத்தனைகால மாச்சு.

தே. கு:- அதுவரை சரியாகத்தான் நடந்துவந்தான் ஆனால்.....

அ. கு:- என்ன? விஷயத்திற்கு வாரும்.

சந்:- ஸ்வாமி! ஆச்சாரியன் என்னைத் தாரைக்கு துணைபாக வைத்துச் சென்றிருந்தார். நானும் நியமம் தவறாமல் வேத பாராயணம் செய்துவந்தேன்.

அ. கு:- சரி... சொல்லு.

சந்:- பதிக்கு சிசுநுஷை செய்யவேண்டிய ஜோலி இல்லாமல் சும்மாயிருந்த தாரை பொழுது போக்கிற்காக நான் கற்ற சாஸ்திரங்களை விசாரணை செய்தாள்.

அ. கு:- அதனாலென்ன! குருபத்தினியும் குருதானே!

சந்:- அவள் குருவாக இருக்கப் போகத்தான் என் நிலைமை இப்படியாச்சு...

அ. கு:- என்ன என்ன?

சந்:- கேளுங்கள். என் கல்வித்திறத்தை ரொம்பவும் மெச்சினாள். ஆனால் நான் பெற்றிருந்த கல்வி பூரணத்வம் பெற்றதல்ல. கற்றுக்கொள்ள வேண்டியன இன்னும் இருக்கின்றன என்றாள். குருபத்தினிக்கு எதிர்ப் பேசாதவராய் இருந்தேன். அந்த விதிகளையும் தான் கற்றுக் கொடுப்பதாகச் சொன்னாள். முதலில் மறுத்தேயினும் பிறகு சும்மதித்தேன்.

தே. கு:- அந்த ஜாலக்காரன். உண்மையை மழுப்ப அலங்காரமாக வார்த்தைகளை அடுக்குகிறான்.

அ. கு:- அது கிடக்கு பிறகு என்ன நடந்தது.

சந்:- ஐந்தாம் வேதம் சொல்லிக் கொடுத்தாள். நா னும் குருதேவர் வார்த்தையை மதித்து அவள் மனம் கோ ணாமல் நடந்துகொண்டேன். அவ்வளவு தான்.

அ. கு:- இதற்குத்தானா இவ்வளவு பிரமாதம்?

தே:- (தலையில் அடித்துக்கொண்டு) நாசமாய்ப்போச்சு!

அ. கு:- என்ன ஸ்வாமி! பிதற்றுசுன்றீர்.

தே. கு:- அவன் அவளிடம் கல்வி கற்றுக்கொள்ள வில்லை ஐயா கல்வி கற்றுக்கொள்ளவில்லை!

அ. கு:- பிறகு என்னதான் கற்றுக்கொண்டான் சொல் லும்... கேட்டுத் தொலைக்கிறேன்.

தே:- (கண்ணை மூடிக்கொண்டு) கல்வி செய்திருந்தான்

அ. கு:- என்ன சந்திரா! இது சிருங்கார சாஸ்திரம் படித்துக் கொண்டாயோ?

சந்:- ரிக், யஜுர், அதர், சாமம் ஆகிய நான்கு, வே தங்களுக்கும் அடுத்த வேதம் அதுதான் என்று சொல்லி...

தே. கு:- இப்பொழுது புரிந்ததா அவன் நீசத்தனம்.

சந்:- குருபத்தினியோ சன்மார்க்கமென ரசானுபவத் தோடு கற்றுக் கொடுத்தாள். குருதேவர் அதனை துன் மார்க்கமென கண்டிக்கிறார்...

அ. கு:- தேவ குருவே! ஆத்திரக்காரர்களுக்கு புத்தி மட்டு. இந்திரன் அகலிகை விஷயமாய் நம்மிடம் வேதாந் தம் பேசினீர். சந்திரன் தாரை விஷயமாய்த் தளம்புகின் றீர். சந்திரா! கலங்காதே உன்மேல் குற்றமில்லை.

சந்:- இது ஒன்றும் எங்கள் நாகரீகத்திற்கும் முர ணல்லவே.

தே. கு:- என்ன நீரும் எகத்தாளம் பேசுகின்றீரா?

அ. கு:- அட்டா தேவ ரகசியமல்லவோ! நான் செல் கிறேன்.

சந்திரனும் ஓடிவிடுகிறான்.

தே. கு:- தேவ ரகசியம்! தேவ ரகசியம்!!

தலையில் அடித்துக்கொள்ளல்.

களம் — 12.

இடம்:- வனம்.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- இராமன், இலக்குவன், மதங்கர், அனும, சகரீவன்.

சீதையைத் தேடி வனத்தில் அலைந்து வரு கின்றனர்.

ராம:- அந்தோ! சீதா! உனக்கிந்த கதியா வரவேண் டும். இந்த வனத்தில் எவ்வளவு சுகத்தை அனுபவித்தோம். இரகி கேளிக்கையில் நிபுணன் என்று கர்வமடைந்திருந் தேனே. அரண்மனையில் கூச்சத்தால் அனுபவிக்கமுடியாத சுகத்தை இங்கு மனம்போனபடி ரசித்தோமே. என்னைத் தனியே தவிக்கவிட்டு மாற்றான் கையில் சிக்கிக்கொண்டா யே! பழிக்குப் பழியாகத் தமிழர் உனது உறுப்புகளை சீதைத்திருப்பரோ! அல்லது உன்னை கொன்றிருப்பார்க ளோ? என்செய்வேன் எப்பொழுதுகாண்பேன். ஏ சீதா! சீதா!! (தேம்புதல்)

இல:- அண்ணா! கலங்காதே! சிக்கிரம் கண்டுபிடித்து ன்டலாம்.

ராம:- தம்பி! இந்த வசந்தகாலம் எனக்கு மிகவும் வேதனையைத் தருகிறது. இதோ அந்தப் பெண் மயில் தன்

ஜோடியுடன் குலவுவதைப் பார். அந்தக்கிள்ளைகள் கொஞ்ச வதைப் பார். சீதை இருந்தால் இந்நேரம் என்னை தன் இரு கையாலும் தழுவாளை. அக்கட்டழகியைப் பிரிந்து எப்படி வாழ்வேன். இந்தப் பசும் புற்றரையில் தென்றல் தவழும் இவ்வந்தி நேரத்தில் சீதையுடன் கூடி மகிழ்ந்தால் எவ்வளவு இன்பமாயிருக்கும். இக்கொடுத்தன்பத்திற்குக் காரணம் நம் ரிஷி மண்டிலமல்லவா? தமிழ்ப் பகையைத் தேடித்தந்த அப்பாதகர்களை கொன்று குவித்து நாசமாக்காமல் விடமாட்டேன்.

வெறித்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தல்.

இல:- உன் ஒருவரின் சுயநலத்திற்காக நம் இனத்தையே வெறுப்பதா? சீதை சிறைப்பட்டிருந்தால் என்ன? செத்து ஒழிந்தால்தான் என்ன? நாம் வந்த நோக்கத்தை மறந்து மனம் தளர்வதா? ஒரு பெண்ணிற்காக இப்படிப் பிதற்றலாமா? வீரனாகிய நீ கவலைக்கிடங்கொடுக்கலாமா? செய்யத்தக்கது திருடனைத் தேடவேண்டியதன்றோ?

அப்பொழுது மதங்கர் ராம இலக்குவரை சந்திக்கின்றார்.

மதங்கர்:- (ஆசீர்வதித்து) மைந்தர்காள்! ஏன் முக வாட்டம்?

இல:- ஸ்வாமி! துயரக்கடலில் மூழ்கி இருக்கிறோம்.

மத:- கவலைக்குக் காரணம்?

ராம:- மடமங்கைகளைப் பறிகொடுத்து நடமாடும் பிணமாக நலிகின்றோன்.

இல:- ஆம். சீதையை ராவணன் சிறையெடுத்துச் சென்றுவிட்டான்.

மத:- ராமா! நடந்ததை நினைத்து வருந்தாதே. எல்லாம் நமது நன்மைக்கே. சீதை தனது சாகசத்தால் சாதுரியமாக நடித்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருப்பாள்.

இராவணன் பகைக்குலமானாலும் நகைக்கிடமாக நம் சீதையைக் கொடுமைப்படுத்தமாட்டான். காரியத்தில் கருத்தைச் செலுத்து. கவலையை மற!

ராம:- சுவாமி! எனக்கின்னது செய்வதென்றே தோன்றவில்லையே.

இல:- ஆம். அவளைப் பிரிந்ததிலிருந்து நிம்மதியின்றி வருங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். ஒருவேளை...புத்திகூட பேதளித்திருக்குமோ?

மத:- ராமா! இக்கிஷ்கிரந்தை வேந்தன் வீரவாசி அராசியல் காரணமாகத் தனது தம்பி சுகீர்வனை நாடுகடத்தியிருக்கிறான். அவனும் அவனது சகா அனுமானும் எனது ஆதரவில் இந்தச் சராலில் பதுங்கி வாழ்கின்றனர். அவர்களுடைய உறவை முதலில் தேடிக்கொள். சமயம்பார்த்து வாலியை வீழ்த்தி, சுகீர்வனுக்கு முடிசூட்டி, அவனை நம் கைப்பொம்மை யாக்கிக்கொண்டு, பிறகு சீதையை மீட்க முயற்சிக்கலாம்.

ராம:- வேறு வழியில்லையா சீதையை அடைய. ஆவல் மிஞ்சுகின்றதே.

மத:- ஆசையை அடக்கு. ஆரிய தருமத்தைப் பரப்பக் கிடைத்திருக்கும் அரியசந்தர்ப்பத்தை நழுவிடலாமா? சீதையை அடைவது ஒரு பெரிதல்ல. இராவணனிடம் சென்று மன்றாடினால் மன்னித்து விட்டுவிடுவான்.

ராம:- அப்படியானால் முதலில் சீதையை...

மத:- அதுவா பெரிது. பெண் சுகத்திற்காக நம் குல நலத்தைக் கருதாமல் மனம் தடுமாறுகின்றாயே. நீ ஒரு ஆரிய வீரன் என்பதை மறந்துவிட்டாயா? ஒரு சீதைக்காக உன்மத்தம் பிடித்தலைவதா? வேண்டுமானால் ஆயிரம் அப்சரஸ்திரிகளைத் தேடித்தரும் ஆற்றல் நம் ரிஷி மண்டிலத்திற்கில்லையா? சீதை சிறைப்பட்டிருப்பது நம் காரியம் நிறை

வேற வசுகி என்பதை இன்஑
 போலும்! தமிழ்ப் பெருமக்களிட
 இராவணனின் நல் ஓழுக்கத்திற்
 அவர்களின் ஒற்றுமைக்கு உலை வை
 நம்பிக்கையுள்ள அவர்களிடம் உட
 இராமா! என் சொற்படி நட. உனக்குச் சீன
 பார். நம் கிட்டமும் நிறைவேறும்.

இல:- ஆம் அண்ணா! குருதேவரின் சொற்படி நடப்
 போம். அவர்களும் நமது நலத்தில் கருத்துள்ளவர்களல்ல
 வா?

மத:- இராமா! வாசெல்வோம். அனும சுகர்வரை இச்
 சாரலில் சந்திக்கலாம். அவர்களைக் கண்டவுடன் அடிபணிந்து
 உதவி வேண்டு.

காதில் ரகசியம் சொல்கிறார்.

ராம:- அதற்குச் சம்மதிப்பார்களோ?

மத:- எல்லாம் நமது சாகசத்தில் இருக்கிறது.

இல:- எப்படியாவது இரு தமிழரசுகள் மோதிக்கொள்
 றுமானால் நமக்கு லாபம்தானே.

மத:- லாபமா! நமது ஆதிக்கத்திற்கு அஸ்திவாரக்
 கல் நடட்டமாதிரி.

ராம:- நல்லது சுவாமி!

திருப்புக்காட்சி.

சாரலின் ஒருபுறம் அனும சுகர்வர் பாறை
 மீது அமர்ந்திருக்கின்றனர். அனுமன்
 இன்னிசை முழங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்
 பிறகு,

அனுமன்:- ஆம் இளவரசே! எத்தனை காலத்திற்கு
 மறைந்துவாழ்வது? என்ன இருந்தாலுமவர் தங்கள் அண்ண

ர் செய்யாததை நாள் செய்யும் என்
சை அவரைமட்டும் விட்டுவிடுமா?
சீயும், பொறுத்திருப்போம்.

யு:- நாம் இங்குப் பதுங்கி இருப்பதை அறிந்தால்,
அய்யா ஆணையை மீறியதாக எண்ணி ஆத்திரங்கொள்ள
மாட்டாரா?

சுக்:- அறிந்தால்தானே. மதங்கமுனி மிக ஜாக்கிரதை
யாக அதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்துவரும்போது அச்
சம் ஏன்?

அப்போது இராம இலக்குவருடன் மதங்
கர் வருகிறார். மதங்கர் ஜாடைகாட்ட
இராம லக்குவர் அடிபணிந்து வருந்தி நிற்
கின்றனர்.

சுக்:- சுவாமி! இவர்கள் யார்? வருத்தத்திற்குக் கா
ணம் என்ன?

யு:- தந்தைசொல் மிக்க மத்திரமில்லை என்பதற்கு
எடுத்துக்காட்டாக முடிதுறந்து வணம் புகுந்து அயோத்தி
வேந்தன் மைந்தர்கள். துக்கரமான சம்பவம் ஒன்று
அவர்கள் சாந்தியைக் குலைத்துவிட்டது. சிந்தை குழம்பித்
கிரிந்தவர் உனது அருந்துணையை நாடி உன் திருவடியில்
சரணடைந்திருக்கின்றனர்.

சுக்:- என்னுடையதைச் செயற்க் காத்திருக்கின்றேன்.
தங்கட்கு உற்ற குறை என்னவோ?

அனு:- அண்டினவரை ஆதரிப்பது எங்கள் இன
இயல்பு.

யு:- ராமா! கூசாமற் சொல்லு. தயங்காதே. எப்படி
யும் நிறைவேற்றிக்கொடுப்பார்கள்.

இல:- ஆலுல்!

மத:- உங்களுக்கு அதிகிலென்ன சந்தேகம்.

அனு:- எங்கள் சொல்லில் நம்பிக்கையிலையா.

சுக்:- புதியவர்கள் தானே செயலால் காட்டினாலன்றோ தெளிவர். உங்கள் எண்ணத்தை ஈடேற்ற எந்த விதத்தியா கமும் செய்யத் தயங்க மாட்டேன். அனும! இவ் வாஸீபர் களின் வருத்தத்தை மாற்றுதற்கான முயற்சியை முதலில் மேற்கொள்.

மத:- சுகர்வ ஆக்னையே ஆக்னையே! ராமா! நீயே பாக்யசாஸி. உனது மனைவி இப்போதே மீட்கப்பட்ட மாதிரி...

அனு:- மனைவியை யாராவது பறித்துச் சென்றனரா?

சுக்:- மானத்தை வாங்கும் கொடுமையன்றோ! அவ் வஞ்சகனின் நெஞ்சைப் பிளந்து நிர்மூலமாக்குகிறேன்.

இலக்:- அவனும் ஒரு மன்னவனாயிற்றே?

மத:- அப்படியானால் வாஸீயின் பின்னவன் படைவள மற்றவன் என்ற எண்ணமா?

சுக்:- மாற்றான் மனைவியைச் சிறையெடுத்தவனும் மன்னவனா? மாபாதகனன்றோ! அவனது முடிபறித்து ஒடுக்கு கின்றேன். யாரவன்?

மத:- சுகர்வ! வந்தகளை மாற ஏதாவது காய்கனி ன்ருந்திட்டு...

சுக்:- நல்லது ஸ்வாமி! வாருங்கள் செல்வோம்.

களம் — 13,

இடம்:- அசோக வனம்.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- சீதை, திரிசடை, வண்டாரகுழலி.

சீதை அசோக வனத்தின் ஒரு பாலிருந்து புலம்பல்

சீ:- ஏ ராமா! நாம் மீண்டும் சந்திப்போமா? மாற்றான் கையில் சிக்கியவள் என்றெண்ணி மனம் புழுக்கி மடிந்தாயா! அல்லது வேறு மங்கையை மணந்து எனை மறந்தாயோ! பொல்லாத முனிவர்களின் பேச்சை நம்பி நம்பி நாசமாய்ப் போனோம். அந்தோ நமது கொடுங்குணங்களால் விளைந்த தீங்குகள் எவ்வளவு? காரணமில்லாமல் இனப்பகையைப் பெருக்கிக்கொண்டோமே! இப்போதாவது உணர்ந்து தமிழ்ப் பெருமக்களுடன் உறவு செய்துகொண்டு என்னை மீட்டுச்செல்வாயா? எதிரியை அடுத்தல் இழிவெனக் கருதி என்னைக் கைவிட்டு அயோத்தி சென்று அழகிகளுடன் கூடிமகிழ்வாய்! இன்னும் எதற்காக நான் உயிர்வாழ வேண்டும். எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணாவதைவிட இறப்பது மேல். ஆனால் எப்படி இறப்பது? இயற்கையை மீறிச் சாவை வலிய வரவேற்பதா? அது தற்கொலை அன்றோ!

திரிசடை:- (பின்புறம் வந்தவள்) ஆம் அது நமது பெண்மைக்குப் பெருமையன்று அந்த விபரீத நினைவை விட்டுவிடு.

சீதை:- திரிசடை! (துயரக்கண்ணீர் வடிகிறதது)

திரி:- உனக்கு இங்கு என்னம்மா குறைச்சல்?

சீதை:- எல்லாம் இருந்தென்ன? பிரிதல் துன்பம் பெரிதும் வருத்துகின்றதே!

திரி:- தள்ளாத கிழவியை மறைந்து நின்றுகொன்ற மரபாதகனை நினைந்து நினைந்து உருகுகின்றாயோ. கொஞ்சிக் குலவ வந்த கோமள வல்லியை வஞ்சித்த வண்ணெஞ்சனை எண்ணி எண்ணி வதங்குகின்றாயோ ?

சீதை:- என்ன இருந்தாலும் என் கணவன் ...

திரி:- பெண்குலத்திற்கே அவமானம் விளைத்த பேயனல்லவா ? நீயும் ஒரு பெண்தானே ? அக்கொடியோனோடு கூடிவாழ உன் மனம் கூசவில்லையா ?

சீதை:- திரிசடை ! எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதா ? ரிஷிகள் கூட்ட மன்றோ அவனைக் கருவியாகக்கொண்டு காரியம் நடத்தி வருகின்றது.

திரி:- அப்படியானால் சொந்த புத்தியற்ற சோற்றும் பிண்டமா உன் கணவன் ?

சீதை:- தங்கையே ! (வாயடைத்து நிற்கிறாள்)

திரி:- சஞ்சலத்தை மற. அதோ அம்மாவும் வருகின்றார்கள். உன்மனக்குறையை மறைக்காமல் தாராளமாய்ச் சொல்லு.

அந்த சமயத்தில் வண்டார் குழவி வருகிறாள்.

சீதை:- வேண்டாம். அவர்களுக்கும் மனவேதனை. அக்கொடுஞ் செயல்கள் நினைவுக்கு வந்து நெஞ்சை உறுத்தும்.

திரி:- அம்மா !

வண்டார் குழவி:- கண்ணே ! சீதைக்குத் தேறுதல் சொன்னாயா ?

திரி:- சதா அமுத கண்ணுடன் புலம்பித்தவிக்கின்றளம்மா !

சீதை:- தாயே ! மன்னிக்கமாட்டீர்களா ! அண்ணா விடம் சொல்லி....

வண்:- ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றேன். நேர்மையாக வந்தார்களானால் உனக்காக எல்லாவற்றையும் மறந்து உன்னை அனுப்பிவைக்கத் தடையிலலை. ஆனால்...

தீரி:- அவர்களது வக்ரபுக்தி அதற்கு வழிகாட்டாதே!

சீதை:- பழிகாரானாலும் பதியல்லவா? அதனால் தான் அவ்வாறு.

வண்:- அன்பு செலுத்துவது இயல்பம்மா.

சீதை:- தாயே! தங்கள் அன்பைப்பெற, கொஞ்சமும் தகுதியில்லாத கொடும் பகைக் குலத்தவள்.

வண்:- ஆனாலும் பெண்ணல்லவா...

சீதை:- அவர்கள், ஒருவேளை அம் முனிவர்களின் மேட்ச வலையில் விழுந்து என்னையும் வெறுத்தார்களானால்...

தீரி:- ஒழியட்டுமே!

வண்:- துடுக்காகப் பேசாதே. கண்ணே! இதமாகக் கூறித் தேற்று.

சீதை:- உங்கள் அன்பு மிகவும் அதிகம். ஆனால்...

வண்:- என்ன?

சீதை:- அதுவே என் உள்ளத்தைப் பிளக்கின்றது. ஒரு அடிமையாக நடத்துவீர்களானால் இவ்வளவு துன்பம் தோற்றாது. சகிக்க முடியாத தொல்லைகளைச் செய்த சத்ருவின் மனைவியைத் தங்கையினும் சாலப் பரிந்து போற்றும் தங்கள் பெருந் தன்மைக்கு யான் எம் மாதிரம்...

தீரி:- இன்னல் செய்தவர்க்கும் நன்மையே புரிவது தமிழரின் தனிப் பண்பாடு.

வண்:- திரிசடை! சீதையை உன் பொறுப்பில் விட்டுச் செல்கிறேன். உன் குறுப்புப் பேச்சுக்களை கொஞ்சம் நிறுத்தி விட்டுக் கொஞ்சிக்குலவியிரம்மா!

நீதி:- (புன்சிரிப்புடன் தலையை அசைத்து) சரி...

வண்:- சீதை! நான் சென்று வரட்டுமா?

சீதை:- நல்லது தாயே!

களம் — 14.

இடம்:- கிட்சிந்தை அரண்மனை.

காலம்:- முற்பகல்.

மாந்தர்:- தாரை, வாலி, சுகர்வன், ராமன்.

அரண்மனை வாயிலிலிருந்து சுகர்வன் சங்க நாதம் செய்து வாலியைப் போருக்கு அழைக்கிறான். அந்தப் புரத்தில் தாரை வாலியைத் தடுக்கின்றான்.

அந்தப்புரம்

தாரை:- காதல! தாங்கள் இப்படிச் செல்வது சரி அல்ல. சுகர்வன் இவ்வளவு தைரியமாகப் போருக்கு வலிய வந்தழைப்பதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது. அங்கதன் அறிந்து வந்த செய்திகள் ஒரு வேளை உண்மையாக இருந்தாலும்...

வாலி:- என்ன?

தாரை:- யாரோ அடியேத்தி வேந்தன் மைந்தர்களாம். தங்கள் தம்பியுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு நம்மை எதிர்க்கத் திட்டமிடுவதாக...

வாலி:- கேள்வியோ? பைதயக்காரி. உன் கணவன் அவ்வளவு சாமான்யனா? இரு ஆரியப் பஞ்சைகளால் வெல்லப்படுவதற்கு; செய்த தவறை உணராது தறுக்கித்திரியும் அத் தான்தோன்றி என் உடன்பிறந்தவனா? அன்று,

அறிவுகெட்ட அப்பேயனைக் கொல்லாமல்விட்ட பிழைக்காக இன்றுப் போர்ச் சங்கு ஒலிக்கின்றான். என்ன ஆணவம்?

தாரை:- என்ன இருந்தாலும் தங்கள் தம்பி அல்லவா? அவன் பங்கைக் கட்டிக்கொள்ளக் கொன்றதாக உலகம் தாற்றாதா? அதிலும் தான் நட்டு வளர்த்தது நச்சு மரமாகுலும் நல்லோர் வெட்டி வீழ்த்துவரா?

வாவி:- பெண்ணே! பகைவன் போருக்கழைக்கும் போது, வீரன் பின் வாங்குவானா? படைமுகத்தில் பாசமா?

தாரை:- இராமலக்குவர் துணை நின்று ஏதாவது...

வாவி:- ராமனுக்கும் நமக்கும் என்ன பகையா? அவனும் மனிதன் தானே. ஒரு பெரிய அயோக்கியனாக இருக்க மரட்டான். அதிலும் நமகிடத்தில் வந்து எதிர்ப்பானா? கவலையை விடு. நீ வீர மகளல்லவா? வெற்றியுடன் வா வாழ்த்து?

தாரை:- அனும சுக்ரீவனை...

வாவி:- வென்று வருகிறேன்.

தாரை:- கொன்று விட வேண்டாம்.

வாவி:- நல்லது அவனது அறியாமையை அகற்றி ஆணவத்தை அடக்கி வருகிறேன்.

தாரை:- (வாலையைத் தழுவிக்கொண்டு) வெற்றியுடன் வருக!

தீருப்புக் காட்சி

அரண்மனை வாயிலில் நின்று துடைதட்டி சுக்ரீவன் மீண்டும் சங்கநாதம் செய்கின்றான். வாலியும் சுக்ரீவனும் ஆரவாரம் செய்து மல்யுத்தம் செய்கின்றனர். சுக்ரீவன் அடிபட்டு விழுகிறான்.

வாஸி:- அடே தம்பி! இந்தக் கெடுமதி ஏனடா? கண்ணை இமைகாப்பதுபோல் போற்றி வளர்த்ததற்குப் பலனா? மாற்றானுடன் போராடச் சென்றிருந்த நேரத்தில், முடிபுனைந்து அரியணை ஏற முயற்சித்தாய்! யான் மீண்ட பின்னராவது உணர்ந்து நடந்தாயா? உலகியல் அறியாத வாஸிபன் என்றெண்ணி பல நாடுகளைப் பார்த்துவர சந்தர்ப்பமாக நாடு கடத்தினேன். நயவஞ்சகமாக ஆரிய முனியின் ஆகரணில் பதுக்கி வாழ்ந்திருந்தாய். அதற்கு மேலும் இன்று நேரடியாகவே மல்லாடவும் துணிந்துவிட்டாய். வாஸியின் தம்பியும் வலி குறைநகவனல்ல என்பதை உலகறிய வசதியாபிற்று. ஆனால் நர்மில்யார் தோற்றாலும் பிறர் முன்னிலையில் வெட்கி தலைகுணியவேண்டியதுதானே. சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த உன்னை வென்றது எனக்கு ஆண்மையா? மானத்திற்காகப் போராடினேன். நின் பேதமையை இன்றோடு...

அச்சமயம் கூர் அம்பு ஒன்று மறைவிலிருந்து பாய்ந்து வந்து வாலியின் மார்பில் தைக்க கீழே சாய்கிறான்.

வாஸி:- ஆ! என்ன துணிச்சல். நேருக்கு நேர் நின்று எதிர்க்க ஆண்மையற்ற அப்பேடியா? (அர்ப்பைப் பார்த்து) இராமனா! தசரதன் மகனா! அடபாதகா! உனக்கென்ன இடர் செய்கேன் உன்னாட்டிற்கு என்னால் ஏதேனும் தீமையுண்டா? உன்னை அவமதித்தேனா? அல்லது போருக்கிழுத்தேனா? எதற்காக இவ்வஞ்சனை புரிந்தாய்? அட பஞ்சையே! கொடுமையின் சின்னமே. என் மனைவி நின் தீய குணத்தைச் சொல்லியும் நம்பாமல் நல்லவன் என்றெண்ணினேனே! இந்த வஞ்சகத்தை உன் பெண்டை எடுத்துச் சென்றவனிடம் காட்ட சக்தியற்றக் கோழையே! ஏசண்டாளா! நீயும் ஒரு மன்னன் மகனா! மனிதப் பிறங்கானா! என்னிடம் ஒருவார்த்தை சொல்லியிருந்தால் உன் சீதையை சீருடன் வரவழைத்துக் கொடுப்பேனே. வஞ்சனையால் என் உயிரை வாங்கிய தழகா! ஆண்மையா? அறமா? அல்ல!

மனைவியைப் பறிகொடுத்த மதிமயக்கம், சீ அற்பணை!
வதாரா! தாரா... (உயிர் விடுகிறான்)

ராம:- அடிபட்டதால் அறிவுகலங்கி என்னை இகழாதே.
உன் தம்பிக்குக்கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்ற உன்னைக்
கொன்றேன். நான் செய்தது முற்றிலும் நியாயமே.

சுகீ:- அண்ணா! அண்ணா!! அறிவீழ்ந்து வஞ்சனை
யால் கொன்றேனே! ஆத்திரமூண்ட எனக்கு அறிவுரை
புகன்ற நேரத்தில் கொன்றுவிட்டானே. காரணம் யார்
இப்பேயனன்றோ! (தலையில் அடித்துக்கொள்கிறான்) அங்
கதா! இந்த அரசு எனக்கு வேண்டாம். மதனி! என்னை
மன்னிப்பாயா! நான் ஒரு சோதரத்துரோகி! சோதரத்
துரோகி!! அடே ராமா! குற்றமற்றவனைக் காட்டிக்
கொடுத்த குற்றத்திற்காக என்னையும் கொன்றுவிடு. அந்
தோ அண்ணா! அண்ணா!! ஆத்திரத்தில் அறிவைப் பறி
கொடுத்து அன்னியனின் மோசக் கருத்துக்கு உடன்பட்
டேன். என்னை மன்னித்துவிடு. ஆனால், அறிவுலகம் என்னை
மன்னிக்குமா? அண்ணா! அண்ணா!!

சுகீவன் மூர்ச்சித்து விழுகிறான். தாரை
யும் அலறிக்கொண்டு வருகிறாள்.

களம் — 15.

இடம்:- இராவணன் மாளிகை.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- இராவணன், நீலன்.

நீல:- வேந்தே! அப்பேடிகளின் கொடுஞ்செயல் நா
ளுக்குநாள் மிஞ்சுகின்றது. விலங்குகளை வேட்டை ஆடுவது
போன்று பதுங்கிப் பதுங்கி நம் பெருமக்களைச் சாடுகின்

றனர். தற்போது ஆரிய முனி மதங்களின் சூழ்ச்சியால் தங்கள் நண்பர் வாலியை...

இரா:- என்ன? என் உயிர்த்தோழன் வெல்லப்பட்டானோ?

நீல:- இல்லை! கொல்லப்பட்டார்.

இரா:- அந்தோ! சேரநாட்டு வீர விளக்கு அணைக்கப்பட்டதா? வீரத்தின் திருவுருவே! ஆண்மையின் சிகரமே! அறமே உருவாக வந்த அண்ணலே! ஆரிய சூழ்ச்சிக்கு நியுமா இரையானாய்? என்ன உலகம் இது! வஞ்சனைக்கு வாழ்வா?

நீல:- உடன்பிறந்தே கொல்லும் என்று முதுகைக்கு இலக்கியமாக அப்படுபாவி சுகீர்வனும் சேர்ந்து செய்த சுகீ

இரா:- அரசின் ஆசையாரை விட்டது. மணிமுடியின் மீது மோகம் பிறந்து விட்டால் மகி பிசகுமோ?

நீல:- ஆம். மனம் மாசுறும் மாபாதகம் செய்யத் தோன்றும். மாற்றான் காவில் மண்டியிட்டும் வாழச்செய்யும்.

இரா:- கீழார் செய்யும் வேலையல்லவா?

நீல:- ஆம் அவை பேடிகளின் பிறப்புரிமை. கோழைகளின் குணவளம்.

இரா:- அன்னியனைக்கொண்டு அக்ரமமாக அண்ணனைக் கொண்டு அரசு பதவியைப் பெற்ற அக்கீழ் மகனை என்னென்பது? விலங்குகளிடமும் வீர நீரம் புலப்படுமே. என்னே! அவன் தன் கெடுமகி இருந்தவாறு?

நீல:- அரசே! அவன் சுயமை அத்துடன் நிற்கவில்லை. பெண்டிழந்த பேடிக்குப் பரிந்து தண்டிட்டுத்து வரப்போகின்றனும், நம் இலங்கை மாநகர்க்கு.

இரா:- (நகைத்து) வரட்டும். அப்பஞ்சைகட்குப் பாடம் புகட்டுவோம். ஆரியச் சூது, சீரிய தமிழகத்தைச் சிதைப்பதா? வாலியைக் கொன்றதற்குக் கூலியாகத் தமிழ் மானத்தையும், இன உணர்ச்சியையும் விற்கின்றனா? அத்துரோகி!

நீல:- வேந்தே! திராவிடப் படைகளை மோதவிட்டு ஆரிய நரி ஆதிக்கம்பெறுமோ? என்றஞ்சுகிறேன்.

இரா:- நேர்மையில் நம்பிக்கை கொண்டு ஆண்மையைப் பணயமாகவைத்து தமிழ் மானத்திற்காகப் போராடுவோம்.

நீல:- வைரத்தைவரங்கொண்டறப்பதுபோல் சூதை சூதால்...

இரா:- தன்மானமற்ற சமூகர்களின் சதிச்செயலில் சிந்தை வைக்காதே.

நீல:- ஒரு சிறுமியை சிறை எடுக்கும் முயற்சியில் மா வீரன் மாரீசனைப் பறிகொடுத்தோம். வீரம் பிறவிக்குணம். ஆனால், ஈரமற்ற கொடும் பாவிகள் சோரம் புரிவரே! என்ற...

இரா:- கவலையை விடு. கருத்துடன் கடமையைச் செய்.

நீல:- அப்பஞ்சைகளை நாமே முந்திக்கொண்டு வலியக் கொன்றொழித்தால் என்ன?

இரா:- நாமோ சிந்தையை வெஞ்சிறைக்கீழுத்தோம். அவனோ தஞ்சமெனப் பற்றினான். வஞ்சியேன் என்றவ னுக்கு வாக்குக்கொடுத்தோம். அதனைப் போற்றாது அப் பஞ்சைகளைக் கொல்வது அறமா?

நீல:- முறைகெட்ட சுயநல வெறியர்களிடம் அறமும் மறமும் பார்ப்பது சரியல்ல.

இரா:- நீல! சிந்தையைக் குழப்பிக்கொள்ளாதே!
வெற்றியோ தோல்வியோ வீரத்தில் நம்பிக்கை வைத்து
நேர்மையாக நடப்போம்.

நீல:- நல்லது வேந்தே:

களம் — 16.

இடம்:- விபீடணன் மாளிகை.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- விபீடணன், அனுமான்.

அனுமான் மாணவக் கோலத்தில் மாறு
வோடம் பூண்டு, அகத்தியனுக்கிருந்த விதி
வி ல க் கை உபயோகித்துக்கொண்டு,
இலங்கை நகருக்குள் புகுந்து விபீடணன்
மனை வாயிலை அடைகிறான்.

அனுமான்:- ஐயா! யாம் பொதிய மலையிலிருந்து வரு
கின்றோம். அகத்திய மாமுனியின் மாணவன். தங்கள்
தலைவனைச் சந்தித்தாகவேண்டும்.

காவலன்:- நல்லது சற்றுப் பொறும் சமயமறிந்து வரு
கிறேன். (உட்சென்று வந்து) போமையா!

அனு:- (விபீடணனைக் கண்டு வணங்கி) வேந்தே முனி
வர் தலைவன் தங்கள் சமூகத்திற்கு முடங்கல் கொடுத்துள்
ளார். (முடங்கல் கொடுத்தல்)

விபீ:- (வாங்கிப்பார்த்து) என்ன? அனுமானு!

அனுமான் புன் சிரிப்பால் ஆமோதிக்கிறான்.
விபீடணன் அவனை மாற்புறத்தழுவி, தன்
ஆசனத்தில் உடன் அமரச்செய்கிறான்.
அனுமன் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான்.

அதன் குறிப்பை அறிந்த விபீடணன் அங்கிருந்த ஆட்களுக்கு ஜாடை காட்ட யாவரும் செல்கின்றனர்.

விபீ:- அன்ப ! சுகீவப் பெருந்தகை நலந்தானே.

அனு:- நலத்துக்கென்ன குறைச்சல். இராம சகாயத்தால் ராஜபோகமல்லவா அனுபவிக்கிறார்.

விபீ:- அங்கதன்...?

அனு:- அவனுக்கும் இளவரசுப் பட்டம் கட்டி ஒரு வாறு அவனையும் நம் வழிக்கு இழுத்தாயிற்று.

விபீ:- மற்றையோர் ?

அனு:- கேட்கவாவேண்டும். யார் யாரை எந்தெந்த வழியில் திருப்தி செய்யலாமோ அப்படிபெல்லாம் சரிக்கட்டிக்கொண்டு, தனக்கு அரசாள கிருப்பயில்லை. அங்கதனுக்கே முடிசூட்டி விடுவதாகப் பேசி மற்றவர் பிடிவாதத்திற்காக முடிசூடியதாக நடித்துவிட்டோம்.

விபீ:- தங்கள் அறிவும் ஆற்றலும் துணை நிற்கும் போது என் தோழருக்கு என்ன குறைச்சல் !

அனு:- எல்லாம் அந்த அரசியல் சூழ்ச்சியில் வல்ல ஆரிய ராமனின் உதவியால்தான்...

விபீ:- ஆம். நான்கூடக் கேள்விப்பட்டேன். வலிமிக்க வாலியைக் கொன்ற செயல் சாமான்யமா !

அனு:- எடுத்த கருமத்தை முடித்தேதீருவான். சொன்ன சொல்லை எப்படியோ காப்பாற்றிக்கொடுக்கும் பிடிவாதம் மிக்கவன்.

விபீ:- அப்பேர்ப்பட்ட தந்திரசாலியின் நட்பு எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா ?

அனு:- கிடைத்தற்கரிய ஒன்றுதான். ஆனால் அந்த பாக்கியம் தங்களுக்கு வலிய வருகின்றதே!

வீபீ:- என்ன? எனக்கா! இராமனின் அன்பு.

அனு:- ஆம்! அதனை கூட்டிவைக்கும் பேறு இந்த அனுமனுக்கல்லவா! கிடைத்திருக்கிறது.

வீபீ:- ஆனால்...?

அனு:- என்ன :

வீபீ:- அனுபவிக்கமுடியுமா? என் அண்ணனின் எண்ணத்திற்கு மாறாக எப்படி நடப்பேன்.

அனு:- சக்தி இல்லையோ? பாமர மக்களுக்குள்ள உரிமைகூட பாராண்டவன் மகனுக்கில்லையா?

வீபீ:- அதை எண்ணும்போதுதான் நெஞ்சம் புழுங்குகின்றது: எவ்வளவு குறுகிய மனப்பான்மை! ஆரியன், திராவிடன், அன்னியன், தன்னவன் என்ற துவேஷ புத்தி.

அனு:- ஆம். அதுமாதிரியான குறுகிய கொள்கைகளுக்குக் குழிதோண்டியதனால்தான் எங்கள் கோமான் நாடாள் சந்தர்ப்பம் பெற்றார்.

வீபீடணன் பெருமூச்சு விடுகிறான்.

அனு:- நெஞ்சிலுற்றதைச் செயலில் காட்டுதலே தீரம். அல்லாமல் நெடுந்தூரம்தான் நினைந்து தஞ்சுவதா? அது கோழைகளின் போக்கன்றோ?

வீபீ:- அனும! என் அந்தரங்கத்தை தங்களிடம் வெளியிட...

அனு:- (புன்சிரிப்புடன்) தாராளமாக...

வீபீ:- நண்ப! (இருவரும் ரகசியம் பேசுகின்றனர்) நினைவேறுமா?

அனு:- அரியணையில் வைத்து வரிசை செய்து காட்டு கின்றேன்.

விபீ:- அதுதான் என் நெடுநாளைய ஆசை.

அனு:- தசரத குமாரனின் தயவினால் தடையின்றி நிறைவேறும்.

விபீ:- வீர! அதுபற்றிய பொறுப்பு முழுவதும் உன் களைச் சார்ந்ததே.

அனு:- வேந்தே! எனக்கு நீங்கள் வேறு சகீர்வர் வேறல்ல...அதிகம் சொல்வானேன்.

விபீ:- நண்பரே! வந்த காரியம்...?

அனு:- அதற்கென்ன சாவகாசமாகப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

விபீ:- அப்படியா உடனடியாக அதனையும்...

அனு:- கவனித்தால் போகிறது. (இரகசியம் கூறுகிறான்)

விபீ:- அன்ப! இன்றிரவு சந்திக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

அனு:- சரி பார்ப்போம்.

விபீ: வந்த களை தீர ஏதாவது அருந்தலாம் வருக.

அனு: நல்லது...

திருப்புக்காட்சி.

திரிசடையின் உதவியால் அனுமான் சீதையைச் சந்திக்கின்றான்.

அனு: தாயே! சதா தங்கள் நினைவாகவே ராமன் சஞ்சலத்துடன் சாந்தியின்றித் தவிக்கிறார்.

சீதை:- அதுனால்தான் இத்தனை காலமாக என்னை...

அனு:- மறக்கவில்லை அம்மா! விரைவில் தங்களை மீட்பதற்கான முயற்சிகள் நடைபெறுகின்ற நற்செய்தியைக் கூறவே வந்தேன்.

சீதை:- அப்படியா?

அனு:- ஆம் அம்மா! படைபெடுப்பதற்கான சமயம் பார்த்திருக்கிறோம்.

சீதை:- நாசமாப்போச்சு, இன்னும் நல்ல புத்தி வரவில்லையா? நாளெல்லாம் தமிழ்ப் பகையைப் பெருக்குவது தான் வேலையோ? அந்த நாச வேலைக்கு தமிழர்களாகிய நீங்களும் உடந்தையா? எளி பிடிக்க மலையை உடைக்கும் உங்கள் மதி நலம் என்னை! குரோதமின்றி சமரசமாக வந்தால் விரோதம் பாராட்டாமல் மன்னித்து என்னையும் வழியனுப்ப இராவணனாகிய காத்திருக்கின்றனர் என்ற செய்தியை திரிக் காமல் சென்று சொல்லுக.

அனு:- தங்கள் நலத்தைப்பற்றி...

சீதை:- கவலையிருந்தால் இந்த விபரீத முயற்சியை விட்டுவரச்சொல்.

அனு: என்ன இருந்தாலும் தங்களைத் திருடியவருடன் உறவாட மனம் வருமா?

சீதை: நம் பேய்க் குணத்தால் விளைந்த கொடுமைக்குப் பிரதியாக நடந்த செயல். ஆனால், எனக்கு மிதிவையிலுள்ள செல்வாக்குக்குக் குறைவில்லை.

அனு:- அப்படியானால் ராமனை விட்டு...

சீதை: பிரிந்துதன்பம் ஒன்றுதான் வருத்துவது மற்ற வகையில் நலமே.

அனு:- தாங்கள் என்னுடன் வரச் சம்மதித்தால் இப்பொழுதே...

சீதை: நன்று! நன்று!! எப்படி அப்பா உன்னை நம்பி வருவது? அண்ணனைக் காட்டிக்கொடுத்த மன்னனின் மதி அமைச்சனாகிய உன்னை நம்பி வாழுமுடியுமா?

அனு: தாயே! நான் பிரமச்சாரியல்லவா?

சீதை: கட்டியவனுக்கொருத்தி கட்டாதவனுக்கோ!

அனு: (கிகைத்து) என்ன?!

சீதை: கையில் சிக்கியவள் எல்லாம்...

அனு:- தாயே! தங்கள் சுடுசொல் தாங்கமுடிய வில்லையே.

சீதை: வாலியைக் காட்டிக்கொடுத்த பழியைவிடவா?

அனு: எனக்கு விடைகொடுங்கள்.

சீதை: சரி. உன் நடையைக்கட்டு. ஆனால், நான் சொன்னதை அவர்களிடம்...

அனு: மறக்காமல் சொல்லுவேன்.

சீதை: நல்லது. (தலையசைத்து அனுமதி தரல்)

அனுமான் அசோக வனத்திலிருந்து வெளியேறும்போது வீரர்கள் வழிமறிக்கின்றனர். தப்பியோட முயற்சிக்கிறான். மேக நாதன் ஆட்கள் கட்டி இழுத்து வருகின்றனர்.

களம் — 17.

இடம்:- இராவணன் தர்பார்.

காலம்:- காலை.

மாந்தர்:- அனுமன், இராவணன், பிரதானியர்.

வீரர்கள் அனுமனைக் கட்டி இழுத்து வருகிறார்கள்.

நீல:- வேந்தே! இக்கள்ளன் நேற்று நள்ளிரவில் அசோக வனமதிலைத் தாண்டி ஓடியபோது கைது செய்தோம்.

இரா:- என்ன? அரசுத் துரோகி அனுமனா?

நீல:- ஆம்.

இரா:- அசோக வனத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்...

நீல:- சீதைக்கு ஒன்றும் ஊறு நேரவில்லை.

இரா:- எதற்காக இருட்டு வேளையில் திருட்டுத்தனமாக நுழைந்தான்?

வீரன்:- எவ்வளவு உதைத்தும் உள்ளது வெளிவரவில்லை...

நீல:- பூனை, கண்ணை மூடிக்கொண்டால் உலகமே இருண்டுவிட்டதாக எண்ணுவதுபோல் இவன் மறைத்தால் நமக்குப் புரியாதா?

வீர:- தனியாகச் சிக்கிக்கொண்டவனை இவ்வாறு...

நீல:- துன்புறுத்தக் கூடாது என்பது அவ்விடத்து எண்ணம்போலும்!

இரா:- நமக்கும் அரசநீதி மறந்துபோகவில்லை.

நீல:- திருட்டுத்தனமாக நகருள் புகுந்ததுமன்றி பிடித்த வீரர்களிடம் தன் முரட்டுத்தனத்தைக் காட்டியதற்கு, பலன் கட்டுண்டு நிற்கிறான்.

இரா:- வந்த காரியம் என்னவாம்?

வீர:- ஒருவேளைத் துரோகி வந்திருப்பான்.

நீல:- இல்லை! தந்திரத் திட்டங்களைத் தயாரிப்பதற்காக...

இரா:- அட வஞ்சகா! வாலியை வீழ்த்திய நெஞ்சுமூத் தமல்லவா? இப்படி வரச் செய்தது. உண்மையைச் சொன்னால் உயிர் தப்பலாம். இன்றேல் என்ன தண்டனை தெரியுமா?

அனு:- அரசே! இந்த வீரூப்பு எத்தனை நாளைக்கோ எம் கோதண்டராமனின் கூரம்பு பாயும்போது எல்லாம் தெரியும்.

இரா:- என்ன துக்கு! ஆரியப் பேடிக்குப் பெருமை கற்பிக்கும் பேயனே!

நீல:- இராவண தர்பார் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள.

வீபீ:- சீதையின் நலமறியவந்த தூதனை வாதனைப் படுத்தி வடவர்களின் தீராப்பகையைத் தேடுவது அழகல்ல.

நீல:- நன்று! நன்று!! நள்ளிரவில் சூனைபோல் பதுக்கி துழைவதுதான் ஆரியத்தாது முறையோ?

இரா:- இத்தருதலை தன்மனங்கெட்ட அக்கருங்காஸியைத் தாங்கிப் பேசவேண்டிய அவசியம் என்னவோ?

வீபீ:- அண்ணா! மன்னிக்கவும். எல்லாம் தங்கள் நன்மைக்காகவே.

இரா:- ஒஹோ! இப்பொழுது ஒன்றும் நன்மை இலாதிருப்பதாக நினைவோ?

வீபீ:- வரும்பொருளறிந்து நடத்தல் முறை என்பதற்காக ஏதோ பேசினேன்.

இரா:- அப்படி என்ன வரப்போகின்றதோ?

வீபி:- மாற்றான் மனையானைச் சிறைப்படுத்திவைத்திருப்பது தங்கள் ஆண்மைக்கு அழகல்ல. அதனால் பெரும் போர் மூளும் எனத் தோன்றுகிறது.

இரா:- பத்துமாதகாலமாகப் படாத கருத்து நேற்றுக் கனவில் உதித்ததோ?

நீல:- இல்லை. இக்கள்ளன் உரைத்தது.

இரா:- என்ன! இவ்வஞ்சகனுடன் உறவுகொண்டுள்ளானா?

நீல:- ஆம்! நெடுநாள் உறவல்ல. நேற்று ஏற்பட்டது.

வீபி:- அண்ணா! சீதையை ஸ்ரீராமனிடம் ஒப்புவித்து உறவுகொள்வதே நல்லது எனக் கருதுகின்றேன்.

இரா:- அம்மெல்லியலை அனுப்ப யார் மறுத்தது? அப்புல்லர்களன்றோ வரவில்லை.

வீபி:- மனைவியைச் சிறையெடுத்தவரிடம் உறவாட மனங்கூசாதா? நாம்தான்...

இரா:- நம் தங்கையைப் பங்கப்படுத்தியவருடன் சமரசம் செய்துகொள்ளவேண்டுமோ? நம் உறவினரில் பலரை அக்ரமமாகக் கொன்ற கொலைபாதகருடன் வலியச் சென்று உறவு பாராட்டவேண்டுமோ? அக்கொடியோர்கள் நம் குலப்பகைவர்களல்லவா?

வீபி:- இன்றேல், வீணாக இருக்காதாருக்கும் பெரும் சேதம் விளையும். அத்துடன் போரின் முடிவும் யாதாகுமோ?

இரா:- அடே! இது தமிழுணர்ச்சி இழந்த காரணத்தால் பேசும் பேச்சா? அல்லது போருக்கஞ்சிய பிதற்றலா?

நீல:- இல்லை! ஆரிய வலையில் சிக்கியதற்கு அறிகுறி

இரா:- என்ன?

நீல:- ஆம் வேந்தே! அப்பேயன் அகத்தியனின் தயவில் நம் நகருக்குள் நுழைந்ததிலிருந்து அவனது நடவடிக்கைகளை நமது ஒற்றர்கள் நேரடியாகக் கவனித்து வந்திருக்கின்றனர். அதற்குத் தங்கள் தம்பியாரும்...

இரா:- உடந்தையா?

நீல:- ஆம் அதற்குச் சந்தேகமில்லை.

விபீடணன் நழுவப்பார்க்கிறான். வீரர்கள் தேக்கி நிறுத்துகின்றனர்.

இரா:- ஐந்தாம் படையாகிவிட்டாலா?

நீல:- முடிசூடப் பிறந்த மோகம்.

இரா:- அட! குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாரிக் காம்பே! நீ என் உடன் பிறந்தவனா?

விபீ:- அண்ணா!

இரா:- சி! குலத்தரோகி! அன்னியனின் கையாளான பிறகு என்னை அப்படி அழைக்க உனக்கு அருகதை யில்லை...

விபீ:- அரசே! மன்னிக்கவும். தங்கள் நடவடிக்கை எனக்கு உடன்பாடில்லையாதலால்...

இரா:- மாற்றான் காலில் மண்டியிட விரும்பினாயோ? நீல! மற்றவர்கட்கும் படிப்பினையாக, இவ்வினத்தரோகியின் தலையைத் துண்டித்திடுக!

கும்பகர்ணன்:- அண்ணா! அச்சண்டாளனைக் கொன்று விடுவதால் ஆரியச்சூது நின்றதுவிடுமா? உடன் பிறந்த பாவத்திற்காக உயிருடன் விசாட்டுக ஒடிப் பிழைக்கட்டும். போர்முனையில் ஆரியத்திற்கும், அதற்கு துணைவரும் துரோகியருக்கும் தக்கபாடம் கற்பிப்போம்.

இரா:- நல்லது. எதிரிக்கு உடந்தைப்பட்ட குற்றத்திற்காக விபீடணன் நாடுகடத்தப்படுகிறான். (அனுமனைச்

சுட்டி) இவ்வஞ்சகக் கள்ளன் இங்கு வந்துசென்றதற்கடையாளமாக சூட்டுக்கோலால் முத்திரையிட்டு விரட்டுக!

நீல:- ஆணை!

களம் — 18.

இடம்:- கிட்கிந்தைக் குன்றம்.

காலம்:- அந்தி.

மாந்தர்:- இராம, இலக்குவ, சுகர்வ, மதங்க, அனும், விபீடணர்.

மத:- மைந்தர்காள்! செக்கர்வானத்தின் அழகைப் பார்த்தீர்களா?

இல:- அந்திப் பெண்முந்தானை விசிச்செல்வதுபோல் இருக்கிறது.

சுக:- வரப்போகும் செருக்களத் தோற்றம் நினைவிற்கு வருகிறது.

ராம:- சௌந்திரயமிக்க சீதை இப்போது என்னுடன் இருப்பாளானால்... எவ்வளவு குதூகலமாயிருப்பேன்.

மத:- ராமா! வருந்தாதே! விஷுவில் உன் துன்பம் நீங்கிவிடும்.

ராம:- சுகர்வ! என்ன? இன்னும் அனுமன் வரக்காணோம்.

சுக:- காரியமின்றி காலதாமதம் செய்யமாட்டான்.

ராம:- சீதையைப்பற்றிய செய்தியைக் கேட்க என் உள்ளம் மிகவும் துடிக்கின்றது.

இல:- ஒருவேளை அனுமன் அவர்கள் கையில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தால்....

மத:- அகத்திய மாமுனியின் முயற்சி அவ்வளவு
லேசானதல்ல.

சுக்:- எனதருமை நண்பன் விபீடணன் இருக்கும்
போது நாம் கவலைப்படுவதற்கு இடமே யில்லை.

மத:- ஆம். அனுமன் எப்படியும் வெற்றிகரமாகவே
மீள்வான்.

ராம:- ஒருவேளை, போரின் முடிவு வேறுவிதமாக
இருந்துவிட்டால்.

மத:- மைந்த! உன் சஞ்சலத்தை விடு. சக்ரீவனின்
படைவளம் சாமானியமானதல்ல, அதோடு கூட இப்போது
அகத்தியர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் முயற்சியும் கைகூடி
விடுமானால் பிறகு இராவணாதியர் எம்பாத்திரம்?

சுக்:- வேந்தே! எம்படையின் பெருமையைப் பற்றி
யான் கூறக்கூடாது. அது தற்புகழ்ச்சியாகிவிடும். போர்
முகத்தில் தாங்களே நேரில் அறிந்து பாராட்டுவீர்கள்.
எனக்கு எதிராக ஒருநாளும் விபீடணன் ஆயுதம் எடுக்க
மாட்டான். அதோடு கூட நாம் எதிர்பார்ப்பதும் கைகூடி
விடுமானால் இலங்கை தங்கள் காலடியில்...

அந்த சமயத்தில் அனுமான் வந்துசேரு
கிறான்.

ராம:- அனும!

அனு:- கண்டேன் சீதையை.

மத:- அகத்திய மாமுனியின் கிட்டம்?

அனு:- வெற்றிபெற்றுவிட்டது.

சுக்:- எனதருமை நண்பன்?

அனு:- தங்கள் ஆதரவை நாடிவருகிறான்.

சுக்:- தனது அண்ணனை விட்டா?

அனு:- உதறித் தள்ளிவிட்டு,

சுக்:- என்ன?

அனு:- ஆம்: மிகத் தைரியமாக தர்பாரில் நமக்கர்க்
வாதாடி இராவணனது வெறுப்பிற்கு ஆளாகி வெளியேறி
விட்டார்.

சுக்:- அப்படியானால் வெற்றி நமதே!

மத்:- சபாஷ்! சபாஷ்!!

ராம:- சீதை என்ன சொன்னாள்?

● அனு:- தங்களை விருந்தாளியாக வாச்சொன்னாள்.

இல்:- எதிரிவசம்: தான் இருந்ததுமல்லாமல் எங்களை
யும் அழைத்தாளா? அவமான்ம்! அவமானம்!!

ராம:- தம்பி! ஆக்திரப்படாதே! அவள் பெண்பிள்ளை
தானே! அன்று நீ தனியாகவிட்டு வந்த குற்றத்தினு
ல்ன்றே! அன்னியன் வசப்பட்டாள்.

அனு:- போர்முயற்சியைக் கைவிட்டுச் சென்றீர்களா
னால் சீர்வரிசைகூடப் பெற்றுவரலாம்...

மத்:- அவள் ஒரு அபலைதானே! நாடும் நகரும்கூட
நமக்கு உரிமைப்படப் போவதை அறிவாளர்?

அனு:- நம் முயற்சி மாபெருங்கேடு என்பது அவள்
கருத்து.

ராம:- மற்றபடி?

அனு:- மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறாள்.

இல்:- அப்படியானால், ஒருவேளை அவளது நடத்தை...

சுக்:- பிசகியிருக்காது. அவ்வளவு கேட்டவனல்ல
இராவணன்.

அனு:- விபீடணனின் மகள் திரிசடைதான் தோழியாக இருப்பவள்.

சுக:- அப்படியானால் சந்தேகத்திற்கு இடமே யில்லை.

அனு:- அந்தவகையில் இராவணன் மிகமிக நல்லவன் தான்.

சுக:- ஒழுக்கத்தினை உயிரினும் மேலாக மதிப்பவன்.

மத:- சந்தேகம் எதற்கு? பிராயச்சித்தம் செய்துவிட்டால் போகிறது.

ராம:- எப்படியோ? எனக்குச் சீதை கிடைத்தால் போதும்.

அப்பொழுது விபீடணன் வந்து அடிபணி கிறான். இராமன் எதிர்கொண்டு தாய் கித் தழுவுகிறான்.

மத:- உங்கள் நட்பு என்றென்றும் நீடித்து விளங்க ஆசீர்வதிக்கின்றேன்.

ராம:- இலங்கை வேந்தே! இப்படி அமார்க! சேஷமந்தானே!

விபீ:- அந்தப்பேறு அடியேனுக்கு...

மத:- நிச்சயம் கிடைக்கும்.

சுக:- வருங்காலம் பற்றி தான் வள்ளலின் வாயால் அப்படி அழைக்கப்பட்டார்.

விபீ:- நண்பரே! இன்று, நான் ஒரு நாடுகடத்தப்பட்ட அனாதை என்பதை அறிவீர்களா?

சுக:- என்ன வார்த்தைப் பேசுகின்றீர்?

மத:- இவ்வாறு மூர்த்தியின் பாதாரவிந்தத்தைவிட வேறுதரவு வேறென்ன வேண்டும்...

ராம:- நண்ப! இன்றுமுதல் அதிலும் இக்கணத்தி
நேருந்து தாங்களே இலங்கை மன்னன்.

சுக:- அப்படியானால் இராவணன்?

அனு:- வீழ்த்தப்படுவான் என்பது அதன் பொருள்.

இல:- ஒருவேளை சமரசத்துக்கு வந்தானேயானால்.

மத:- அசற்கு நாம் இணங்கினால்தானே!

சுக:- எதிரியைப் பணிவது என்பது அவனது அகரா
தியிலேயே கிடையாது; என்மீது அவன்து போறாத
வேளை. தனது அருமைத் தம்பியின் துணையையும் இழந்து,
இந்த சுகீவனையும் எதிர்க்கத் துணிந்துவிட்டான்.

அனுமரனின் மேலாடை நழுவுகின்றது.

மத: அனும! என்ன உடம்பெல்லாம் நெருப்புக்
காயங்கள்?

சுக:- உன் பொன்னான மேனியெல்லாம் இப்படிப்
புண்ணாகியிருக்கிறதே. ஆந்தோ யார் செய்த கொடுமை?

வீபீ:- அதனைக் கேட்கவா வேண்டும். அக் கல்நெஞ்சு
னின் கட்டளை.

சுக:- கொடுமை! கொடுமை!!

ராம:- சகிக்கமுடியாது.

சுக:- இதே இப்பொழுதே சென்று பழிதீர்த்து
விட்டு வருகின்றேன். என்னைத் தடுக்காதீர்கள்.

அனு:- வேந்தே! அவன் என் உடலைச் சுட்டான்.
நான் அவன் நகருக்கே கொள்வரிவைத்துவிட்டு வந்திருக்
கிறேன்.

தம:- எப்படி?

அனு:- அகத்திய முனியின் சீடர்கள் இன்றிரவு இராவண மாளிகைக்குத் தீ வைப்பர். இந்நேரம் இலங்கைமாநகரத்தை அக்னிதேவன் ருசிபார்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

மத:- சபாஷ்!

ராம:- என் சீதை?

விபீ:- பத்திரமாக இருப்பாள். என்மகளின் பாதுகாப்பில் இருக்கும்போது பயம் எதற்கு?

சுக:- உடனடியாக தக்க பாடம் கற்பித்து கிட்கிந்தையின் மானத்தைக் காப்பாற்றிய மாவீரனே! வாழ்க!

ராம:- நல்லது. இனிப் போராட்டத் திட்டங்களைப் பரிசீலனைசெய்வோம்.

மத:- வந்த களைதீர விபீடணனுக்கு உண்டுகொடுத்து பிறகு ஆர அமரயோசிக்கலாம்.

சுக:- நல்லது செய்வோம்.

களம் — 19.

இடம்:- இலங்கை.

காலம்:- நள்ளிரவு.

மாந்தர்:- அகத்தியரின் சீடர், வீரர்.

நள்ளிரவில் சில சீடர்கள் நகரின் மூலைமுடுக்குகளில் பதுங்கியிருந்து, தீவைக்கின்றனர். தீ பரவுகின்றது. ஊர் மக்கள் பரபரப்புடன் அலறி அங்கும் இங்கும் ஓடுகின்றனர். வீரர்கள் தீயை அணைத்து அவதிப்படும் மக்களை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர் யாவரும் இராவணனைக் கண்டு கோவெனக் கதறியழுகின்றனர்.

இரா:- பெருமக்களே! வருந்தாதீர்கள், தக்க நடவடிக்கை எடுப்போம். தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சேதங்களுக்குக் கணக்குக் கொடுத்துக் கஜானாவிலிருந்து ஈடு செய்து கொள்ளுங்கள். பழுதுபட்ட வீடுவாசல்களை யெல்லாம் புதுப்பித்துக் கொடுக்கச் செய்கிறேன். கவலையின்றி அது வரை இங்கேயே தங்கியிருக்கலாம்.

முதியவர்:- வேந்தே! இது இயற்கையாக நிகழ்ந்த விபத்தல்ல, எதிரியின் சதிச்செயல் என்பது நிச்சயம் தங்கள் ஆட்சியிலேயே! இந்த அவலங்கள் நிகழுவதைக் காணும்போது வருங்காலத்தைப் பற்றி மிகமிக அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது.

இரா:- பெரியீர்! என் பின் சந்ததியும் நம் பெருமைக்குப் பங்கமில்லாத வகையில் நடந்துகொள்ளும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. எப்படியும் சதிகாரக் கும்பலை விரைவில் ஒழித்துக்கட்டுவதற்கான நடவடிக்கைகளை உடனடியாகக் கவனிக்கிறேன். தாங்கள் மனந்தளர வேண்டாம். மற்றையோருக்கும் ஆறுதல் கூறுங்கள். யான் பிறகு சந்திக்கின்றேன்.

முதி:- இராவணப் பெரியார்!

யாவரும்:- வாழ்க!

முதி:- தமிழ்வள்ளல்.

யாவு:- வாழ்க!!

திருப்புக் காட்சி.

வீதியில் பதுங்கி ஓடிய சீடர்கள் வீரர்கள் கையில் சிக்குகின்றனர்.

வீர-1:- அடப்பொயிப் பசங்களா!

வீர-2:- நீங்கள் தானா இந்தக் கோர விபத்துக்குக் காரணம்?

வீ-1, 2:- உங்களுக்கு இந்த வகரபுத்தகியைப் புகட்டிய யது யார்?

சீடர்களை அடித்தல்.

சீடர்:- (அலறல்)

வீ-2:- உள்ளது வெளிவந்தவிட்டால் உயிரை எடுத்து விடுவேன். (அடித்தல்).

சீடர்:- ஐயையோ! (அலறல்)

வீர-1:- இன்னும் எத்தனை பேர் இப்படி கொள்ளியும் கையுமர்ப் புறப்பட்டீர்கள். ("அடி")

வீர-2:- எல! நீங்கள் எல்லாம் அகத்தியன் சீடன்கள் தர்னே!

சீடர்:- ஆமாம்... ஆமாம்... (அலறல்).

வீர-2:- அந்தப் பேமானிப் பயல்தானே உங்களை அனுப்பினான்?

வீர-1:- அந்தக் குள்ளப்பயல் தாடியைப் பொசுக்கணும்...

சீடர்:- அப்பர்டா! அம்மாடா. (அலறல்).

வீர-1:- கூலிக்கு மாரடிக்கும் இக்காலிகளை அடித்தாவா தென்ன? தேசத்தை நாசமாக்கப் புகுந்துள்ள ஆரியப் பிசாசுகளை யல்லவா நொறுக்க வேண்டும்.

வீர-1:- அட தருதலைகளா! உங்கள் தலை, நாளை தப்பாது.

வீர-2:- அவன் குறு என்ன லேசா? வெட்டினுதான் என்ன ஒட்டவைச்சட மாட்டாரா?

வீர-1:- சரி இந்த நாய்களைக் கழுத்திலே கல்லைக்கட்டி ட்ளில் தள்ளினால் போகுது:

பீர்-2:- நல்லதண்ணை! ஏதோ மீனாவது பசியாறும்.

இழுத்துச் செல்கின்றனர்.

களம் — 20

இடம்:- அந்தரங்க மன்றம்.

காலம்:- முற்பகல்.

மாந்தர்:- இராவணன், பிரதானியர்.

இரா:- அன்பர்களே! இதுவரை ஆரியத்தால்விளங்கி அவதிகட்கு அளவில்லை, அந்த கோர சம்பவங்களை நினைத்தால் நெஞ்சம் புழுங்குகின்றது. மானம் உந்துகின்றது: குருகி கொடுக்கின்றது. அந்நயவஞ்சக நரிகளை நாட்டில் உலவ விட்டதே மாபெருந்தவறு. பரம் சாதுக்களைப் போல் நடித்து பாமர மக்களின் தயவைத் தேடிக்கொண்டு பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத கருத்துக்களையும் கற்பனைகளையும் கடவுள் பெயரால் கதைத்து மக்களின் அறிவை மழுங்கச் செய்கின்றனர். உணர்ச்சி, மிக்கவர்கள் தட்டிக்கேட்டால் சமயம் பார்த்து அவர்களைத் தந்திரத்தால் சாடுகின்றனர். அவ்வஞ்சகர்கள் வாழ்விற்கு செழித்து, நம் வள நாட்டில் நிரந்தர ஆதிக்கம் பெற புரிந்துவரும் நரித்திறங்கள் நீங்கள் அறியாதனவல்ல அடுத்துக் கெடுப்பதும் பிரித்தாளுவதுமே பிறவிக் குணமாகக் கொண்டிருக்கின்ற அச்சண்டிகளின் சூதால் அந்தோ! நம் நெடுநகரில் நெருப்பு முண்டது. நாளை நகர்ப்புறத்தில் இரத்தக்களறி ஏற்படப் போகின்றது. அது குறித்துத் தங்கள் கருத்துரைகள் தேவை.

முதறிஞன்:- வேந்தே! அந்த நாசக்காரர்களின் மோசவலையை அறுத்து சோதரத்தரோகிகளின் கூட்டு முயற்சியை முதலில் தகர்க்க வேண்டும்.

நீல:- அரசே! அகத்தியனுக்கு அன்று விதி விலக்கு அளித்த பலனே இந்த வேதனை. நம் இளவலும் உடன்

பிறந்த பாசத்தையும் இழந்து, கருங்காலியாக மாற்றூண் காலியாக மாற்றூண்காலில் பணிந்து நிற்கும் பேதமையை என்னென்பேன்.

இரா:- நல்ல மரத்தில் புல்லுருவி பாய்ந்ததுபோல் நம் குடியில் தோன்றி தமிழ்க் குலத்திற்கே களங்கமான கயவனை உயிரோடுவிட்ட தவற்றிற்காக வருந்தவேண்டியதுதான்.

கும்ப:- அண்ணா! கடந்ததைப்பற்றிப் பேசி ஆவ தென்ன? நாளை களத்தில் வாள்முனையில் அவ்வஞ்சகர்களைச் சந்திப்போம்.

இரா:- எவ்வளவு துணிச்சல்! இதுவரை சரித்திரத்தில் காணப்படாத புதுமை. இலங்கைமாநகர் முற்றுக்கை யிடப்படுவதா?

நீல:- ஆரியத்திற்கு அவ்வளவு தைரியமேது? எல்லாம் அந்தக் கருங்காலி சகீர்வனின் படைவளம்தான்.

முதறி:- அதற்கு உணர்ச்சியற்ற உலுத்தன் விபீடணனின் கூட்டுறவும் ஒரு காரணம்தான்.

மேகநாதன்:- தந்தையீர்! வந்தவெள்ளத்தை திருப்பி அனுப்பமுடியுமா? வடிகட்டுவதற்கான வழியைப் பார்ப்போம்.

கும்ப:- நம் வாளுக்கும் வேலுக்கும் வேலைதேடி பல சமயங்களில் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. ஆனால், அந்த விருந்து இன்று நம்மை நாடிவருகிறது.

இரா:- வாவேற்போம். ஆனால், சிந்தப்படுவது இரு தரத்தும் தமிழ்க் குருகிதானே. இடையில் ஆரியநரியன்றோ ருசிபார்க்க யிருக்கின்றது.

மேக:- அதற்கென்ன செய்வது? கருங்காலிகளோடு பிறந்த பலன். மானக்கெட்டு மதிக்கெட்டு மாற்றூண்காலில்

மண்டியிட்ட அந்தக் கோழைகளைக் குத்திக் குமைக்காது இன்று உருவிய வானே உறையிலிடோம்.

முந்:- போருக்காக அஞ்சவில்லையானாலும் அப்புல்லர் களின் சூதினை ஆராயந்தே நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

நீல:- நமது உளவுப்படை மறவர் சிலரைப் பிடித்துக் கொடுத்தப் பெருமைகூட நம் விபீடணர்க்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அவர் அங்கு வெறும் விபீடணராக இல்லையே! எதிர்கால இலக்காதி பதியாகவன்றோ நடத்தப்படுகின்றார்.

முந்:- எவ்வளவு பெரிய மனக்கோட்டை!

நீல:- ஆரியச் சதியில் விளைந்த பதவிப் பித்தமல்லவா?

இரா:- தகர்ப்போம்.

கும்ப:- சிங்கம் இருந்த இடத்தில் சிறுநரி அமர்வதா? என்ன ஆணவம்? மண்ணாசைப்பிடித்த மந்திரான்மக்தர்கள் மண்டையைப் பிளக்கவேண்டும்.

இரா:- எதிரி எந்தவித சிரமமுமின்றி நமது நிலவரத்தை அறிந்துகொள்ள இந்தக் கருங்காலியன்றோ கருவியாக உள்ளான்.

மேக:- நம்மிடம் வீரத்திற்கும் பஞ்சமா? வீச்சொன்றுக்குப் பத்து எட்டாகப் பணக்காய் சீவுவதுபோல் தீர்த்துக்கட்டுவோம்.

இரா:- மகனே! உருளுந் தலைகளும் ஓடும் இசத்தமும் உன் இனத்தவர்களுடையதல்லவா?

கும்ப:- அண்ணா! தங்கள் இனப்பற்றைக் கொஞ்சம் ஒதுக்கிவைத்து வாளாயிருங்கள். அவர்கள் பகைக் குலத்திற்குடன்பட்ட பாசுகத்திற்காக மாளட்டும்.-

நீல:- ஆரியதாசன் அனுமனைக் கசக்கப் பிழியவேண்டும்.

மேக:- அப்பூண்டினை அடியோடு அழிப்போம்.

இரா:- நல்லது. இப்போர்த் திட்டத்தினை நன்கு கவனித்துக்கொள்ளுங்கள். அதற்குத் தகுந்தப் பொறுப்பினை வகுத்துக்கொண்டு போரினை நடத்துவோம்.

முத:- (திட்டத்தினைப் பார்த்துவிட்டு) வேந்தே! ஈதென்ன விந்தை! இவ்வளவிற்கும் காரணமான அப்பேயனைக் கொல்லாமல் கைது செய்வதா?

இரா:- ஆம். சொன்ன சொல்லை நிறைவேற்ற வேண்டாமா?

மேக:- என்ன! ராமனைக் கொல்லக் கூடாதா? அப்பழிகாரனை உயிரோடு விடுவதா? அதைவிட இன்றே இரவோடிவாக நகரைக் காசிசெய்து விட்டுவிடலாமே?

கும்ப:- அண்ணா! தங்கள் கருணைக்கு எல்லையிலையா? படைவனுக்கருளுவதா? அதுவும் படைமுகத்திலா?

இரா:- தம்பி! அத்தையல் தமிழறியப் பெற்ற சலுகையை மறப்பதா? அல்லது மறுப்பதா? சீதையின் கணவன் என்பதற்காகக் கொடுத்த உயிர்ப்பிச்சை. அதனைத் தடுக்காதீர்கள். அவ்வயோக்கியர்கள் அதர்ம யுத்தத்தில் ஈடுபட்டாலும், அதனைச் சமாளித்துக்கொண்டு, நமக்குச் சரிநிகர் இல்லாதவர்களையும், நிராயுதபாணிகளையும் விட்டு விடுங்கள். தப்பிப் பிழைக்கட்டும். நீதியில் நம்பிக்கை வைத்து நேர்மையாக அறப்போர் புரிவோம். அவ்வீர விளையாட்டினைத் தீரமாக நடத்தத் திட்டத்தினைப் பற்றிச் சிந்தித்துவாருங்கள். மீண்டும் மாலையில் சந்திப்போம்.

முத:- ஆம்.

- சபை கலைகிறது.

களம் — 21.

இடம்:- பொதிய மலை.

காலம்:- மாலை.

மாந்தர்:- அகத்தியர், தொல்காப்பியர், உலோபாமுத்திரை, அசுரகுரு.

அகத்தியர் யோகநிஷ்டையில் அமர்ந்திருக்கிறார். பத்தினியும், சிஷ்யனும் பணிந்து நிற்கின்றனர். முனிவர் ஆசீர்வதிக்கின்றார்.

அக:- லோபா!

லோ:- ஸ்வாமி!

அக:- இதுவரை உன்நினைவாகவே யிருந்தேன். வழிப் பிரயாணம் ரொம்ப சிரமமோ?

லோ:- தங்களைப் பிரிந்திருந்த சிரமத்தை விடவா? ஆனால்...,

அக:- என்ன? அந்தப் பயல் ஏதாவது வித்யாசமாக...

லோ:- நடந்துகொள்ளவில்லை.

அக:- பிறகு?

லோ:- வைகையில் பெருகிய வெள்ளம்.

அக:- என்ன தைரியம் அந்த வைகைக்கு? அகத்தியனின் மனையியை அடித்துக்கொண்டுபோக எண்ணியதா? இதைப் பார்த்து அந்த வைகை வறண்டுபோக சபிக்கின்றேன்.

அசுரகுரு அந்த சமயம் வருகிறார்.

அ. கு:- வேண்டாம். வேண்டாம். அதனால் பல சிரமங்கள் பாழாய்கிடும். இவ்வளவு கடுமையாகவா சபிப்பது.

லோ:- ஆம் நாதா.

அக:- அப்படியானால் கடுக்கோடையில் வறண்டு போகட்டும்.

அ. கு:- மழையே பெய்யாத என்ற வார்த்தையையும் கூடச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமே.

அக:- நல்லது.

அ. கு:- ஆஹா! தங்கள் தவமகிமையே மகிமை. மாமுனியின் கோபம் ஒரு காட்டாற்றின்மீது செல்லக்காரணம் என்னவோ?

அக:- அசுரகுருவே! என் தர்மபத்தினியை இழுத்துக்கொண்டுபோக...

அ. கு:- யார் முயற்சித்தது? என்ன கொடுமை? தனியாக வந்தாளா?

அக:- இல்லை ஐயா! தொல்காப்பியன்...

அ. கு:- குருத்ரோகம். குருத்ரோகம். சந்திரன் தான் தவறினான் என்றால் தொல்காப்பியனுமா இப்படி? என்ன ஐயா! உங்கள் சிஷ்யர்கள் பரம்பரையே குருத்ரோகிகள்போலிருக்கே.

அக:- பெரிய அவசரக் குடுக்கையா பிடுக்கிறீர்!

லோ:- சேதியை முழுதும் வாங்கிக்கொள்ளாமல்...

தொல்:- என்ன அபசாரமான வார்த்தைகள். வெள்ளத்தினிருந்து காப்பாற்றி அழைத்துவந்தேன்...

அ. கு:- அட்டா! நான் என்னமோ வேறுவிதமாக எண்ணிவிட்டேன். மாமுனியே மன்னிக்கவும்.

அக:- தொல்காப்பியா! என் லோபா முத்திரையைத் தொட்டுத் தூக்கியாயா?

தொல்காப்பியன் சிறுநகை.

அக:- அட சண்டாளா? என் கட்டளையை மீற்றாயா? என் தர்மபத்தினியைத் தீண்டினாயா? இந்தா பிடி சாபம்.

அ. கு:- விட்டுவிடாதே பிடித்துக்கொள்.

லோபா:- அவசரப்படாதீர்கள்.

அக:- அபசாரம் புரிந்தவனுக்குப் பரிந்துபேசும் நீவி! வாவிபரின் வசிகரத்தில் பத்தினித்தனத்தைப் பற்கொடுத்தாயா?

தொல்:- குருதேவ! பதறாதீர்கள். கொஞ்சம் நிதானமாக...

அ. கு:- சமாச்சாரத்தைக் கேட்டபின் சபிப்போம். இருங்கள். என்னப்பா தொல்காப்பியா! நடந்ததென்ன?

அ. க:- உள்ளதைச் சொல்.

தொல்:- ஸ்வாமி! நாணும் குருபத்தினியும் நட்பாற்றில் வரும்போது வெள்ளம் பெருகிவிட்டது. நான் அவளை நெருங்கக்கூடாது. இல்லை! என் நிழல்கூடப் படக்கூடாது என்பது ஆச்சாரியனின் கட்டளை. ஆனால்...

அ. கு:- என்ன செய்வது? ஆபத்திற்குப் பாபமேது?

தொல்:- அப்படிக்கூட நினைக்கவில்லை. இந்த மூங்கில் சடியைப் பிடித்துக்கொண்டு...

லோ:- கரையேறினேன்.

அ. க:- எங்கே அந்தத் தடியைக் கொடு?

அ. கு:- ஏன் அடிக்கவா?

அக:- அளந்துபார்க்க...

அ. கு:- ஏன்?

தொல்:- முன்பின்கூக நாலுகோல் தள்ளி நடந்துவர வேண்டுமென்பது உத்திரவு.

அக:- அடபாதகா இது முழங்குறைநிறதே! நான் சொன்ன அளவை மீறிய குற்றத்திற்காக உனக்கு சொர்க்க மில்லாதுபோகட்டும்.

லோ:- என்ன? என்னைக் காப்பாற்றிய குற்றத்திற்காகவா?

அக:- ஆம். அவன் குற்றத்திற்கு உடங்கைப்பட்ட காரணத்திற்காக உனக்கும் சொர்க்கம் இல்லாது ஒழியட்டும்.

தொல்:- ஆத்திரத்தில் என்னைச் சபித்த காரணத்தால் நீரும் அதே சூழ்நிலை அடைவீர். உமது அகத்தியம் இந்த நாட்டில் நின்று நிலவாது ஒழித்துக்கட்டுகிறேன்.

அ. கு:- நன்று! நன்று!! இந்த குரு சிவ்யப் பிதற்றல்! ஏன் ஐயா சொர்க்கம் போகாமல் தடுக்கக்கூடிய ஆற்றல் உள்ளவர் ஆற்றில் வெள்ளம் வராமல் தடுத்திருப்பது தானே? அதெல்லாம் எதற்கு? தனிவழியே ஒரு இளமங்கையை வாசிபனுடன் வரச்சொன்னது யார் குற்றம்? உமது நடவடிக்கை எவ்வளவு பெரிய பைத்தியக்காரத்தனம். என்னமோ இதைல்லாம் உங்களுக்கு சகஜம்... நமக்கென்ன?

களம் — 22.

இடம்:- போர்முனை.

காலம்:- கடுப்பகல்.

மாந்தர்:- இருதரப்புப் படைகள்.

விற்பேரர், வாட்பேரர், ஈட்டிச்சண்டை, மல்யுத்தம், முதலியன மிகக் கடுமையாக

நடக்கின்றன. களத்தின் ஒரு பகுதியில் முதிர்ந்த கிழவி ஒருத்தி கையில் வாளுடன் உலவுகிறாள்.

கிழவி:- என் வயிற்றில் பிறந்த மகன் கோழையாகப் புறமுதுகிட்டானா? தமிழ்க் குடிக்கே யிழுக்கல்லவா? வீரனாக மடியாது கோழையாகவா இறந்திருப்பான்? அப்பேயனைப் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிகின்றதே! அப்படி அவன் முதுகில் அடிபட்டு இறந்திருப்பானேயானால், அவனுக்கு பாலூட்டிய இம்மாம்பை அறுத்தெறிகின்றேன்.

ஒவ்வொரு பிணமாகப் புறட்டிப் பார்க்கிறாள். தன் மகன் நெஞ்சில் அம்பாலடிபட்டு மாண்டுகிடப்பதைக் கண்டு,

கிழவி:- ஆஹா! தமிழ் வீரம் விளங்கத் தன்மானத்திற்காகப் போராடி மடிந்த மகனே! உன்னைப்பெற்ற அன்றை விட இன்று பெரிதும் மகிழ்கிறேன். ஒரு கோழையின் தாய் என்ற கேவலத்திற்காளாவேனோ! என்று அஞ்சினேன். என் வயிற்றில் பாலை வார்த்தாய். வெற்றி வீரனாக மடிந்த வீர விளக்கே! ஒரு சுத்த வீரனின் தாய் என்ற பெருமையே யான் பெற்ற செல்வங்களில் சிறந்ததன்றோ! தமிழ் மகனாகப் பிறந்த கடமையை நிறைவேற்றிவிட்டாய். (வானை ஒங்கி) தமிழ் மன்னன் இராவணன் வாழ்க!

திருப்புக்காட்சி.

எதிரிகளைக்கொன்ற கும்பகர்ணன் கம்பீரமாகத் திரும்புகிறான். பின்புறம் விபீடணன் நிற்கிறான்.

விபீ:- அண்ணா!

கும்ப:- யாரது? (வெறுப்புடன்)

விபீடணன் வேடங்கலைத்து வணங்குகிறான்

கும்ப:- அட பழிகாரா!

ஷீபீ:- மன்னிக்கவுய். தங்கள் பெருந்தன்மையை மதித்துத் தங்களை நண்பராக அடைய ராமபிரான் என்னை...

கும்ப:- (காதைப் பொத்திக்கொண்டு) என்ன கரோமான சொல். உடன்பிறந்தக் கடமையைவிடப் பகைவனின் நட்பு மேலானதா?

ஷீபீ:- தங்களுக்கே இலங்கை அரசரிமையை...

கும்ப:- சீ! நாய்தரக்கொள்ளுமோ சிங்கம். நல்லரசு, இலங்கை அரசு நமது பிறப்புரிமை. அதனையடைய ஆவ்வன்னியனின் உதவி தேவையா? நன்றிகெட்டப் பதரே! இவ்வுலக வாழ்வைச் சதமென்றெண்ணி, நம் அண்ணன் செய்த பெரிய நன்மைகளை மறப்பேனா? பலகாலம் போற்றி வளர்த்துப் போர்க்கோலம் புனைந்து அனுப்பிய மன்னனைத் துறந்து பகைவருடன் உறவாடுவேனா? இலங்கைச் செல்வத்தை அழிக்கவந்தப் பகைவனை வாழ்த்தி அடிபணியவேனா? என்ன பேதமை? நின் பேடி மனப்பான்மை என்னைடும் அவ்வாறு மதிக்கச்செய்கதே!

ஷீபீ:- ஆனாலும் போரின் முடிவு?

கும்ப:- யாதாயின் என்ன? வெற்றி, தோல்வியைப் பெரிதாக மதித்தெனில்லை. மானத்திற்குப் போராட வந்த நான் மாணத்தைக்கண்டு ஆஞ்சுவேனா? பிரித்தாளும் ஆரிய சூழ்ச்சியில் சிக்க இக்குட்பகர்ணன் அவ்வளவு எளியனல்ல என்பதை அந்த எத்கனுக்கு எடுத்துக்கூறு.

ஷீபீ:- அண்ணா!

கும்ப:- துரோகி! போய்விடு! என்முன் நில்லாதே! உடன்பிறந்த பாசம் பகைமுகத்திலும் உன்னைக் கொல்லாமல் தடுக்கின்றது. இன்றேல் (வரனை உருவி) ஒடு.

விபீடணன் ஓடிவிடுகிறான். கும்பகர்ணன் ஆத்திரமாக மறுமுனைக்கு வருகிறான். அந்திச் சங்கொலிக்கின்றது.

கும்ப:- இன்றைய போர் இந்த அளவோடு நிறுத்தப் படுகின்றதா? ஆம்! கதிரவனும் இக்கடும் போரினைக் காணச் சகியாமல் அநீதாமறைகிறான். வாளே! நின் பசிக்கிரையாக எவ்வளவு உயிர்களைப் பழிவாங்கினாய்! இன்னும் உன் வெறி அடக்கவில்லையே! நாளை உன் வெறி அடங்க விடுந்தாட்டுகிறேன்.

வானை உறையிலிட பகைவர் பலர் திட ரென்று தாக்கி வீழ்த்துகின்றனர்.

களம் — 23.

இடம்:- வீரனின் வீடு.

காலம்:- அதிகாலை.

மாந்தர்:- தாய், மகன்.

மகன் கச்சையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றான். கருவிகளைக் கையில் எடுத்துவந்த தாய்,

தாய்:- மகனே! நம் மரபின் பெருமை விளங்க மானத்திற்காகப் போராடு. உயிர் பெரிதல்ல! முதல் நாள் போரில் உன் தந்தை எவ்வளவு மாற்றானை மாய்த்து நம் மன்னனுக்காக அம்முயற்சியில் தன் உயிரையும் வழங்கியுள்ளார். நேற்று உன் அண்ணன் விளைத்த அசகாய சூரத்தனத்தைக் கேட்டு மனங்கலித்தேன். மகனே! நம் முன்னோர்கள் பரம்பரையாகப் போற்றி வந்த இவ்வீர வானை ஏந்து! புகழுக்காக உயிரையும், உடலையும் தியாகம் செய்வதே வீரர் கடமை. இம்மியும் கலங்காதே! பகைவரைப் புறங்காணின் வெற்றி மாலை. அவர் கையால் வெட்டுண்டு மடிந்தால் புகழ் நிலைத்து நிற்கும். உடம்பில் ஒரு சொட்டு ரத்தம் இருக்குவரையில் உன் உடைவாள், குத்தீட்டி, வில், வேலெல்லாம் கோரம் விளைவிக்கவேண்டும்.

மகன்:- அம்மா! கடமையைவிட உடலா பெரிது. வாகை சூடினால் தங்களை வந்துகாண்பேன்; இன்றேல் புகழ் சூடி எந்தையும் எம் முன்னவனும் சென்ற திசை நாடுவேன். தமிழ்க் காவலனின் செக்கோலுக்குக் கடமைப்பட்டவ னல்லவா? வீரத் தாயே! தங்கள் மகன் ஒரு கோழையாக மடியமாட்டான்.

தாய்:- நல்லது வெற்றி வீரனாகத் திரும்புக!

மகன் தாயை வணங்க அவள் வாழ்த்து கிறாள்.

திருப்புக்காட்சி.

களத்தில் கடும்போர். ராம இலக்குவர்க்கு விபீடணன் உளவு கூறுகிறான்.

சுக:- வேந்தே! மேகநாதனைக் கொன்றால் நான் இரா வணனின் வீரம் குன்றாது.

இலக்:- மிக பலவனாகவன்றே இருக்கின்றான். அவன் ஒருவன் பலரை எதிர்த்துச் சமாளித்துவிடுகிறானே!

இராம:- அவனுக்கு நிகரான வீரன் எவனும் நம் தரப் பில் இல்லையா?

வீரீ:- அவன் வான் பலத்தால் வென்றால் நாம் மூளை பலத்தால் முறியடிப்போம்.

இராம:- எப்படி? (விபீடணன் இரகசியம் கூறுகிறான்)

மேகநாதனைப் பலர் மடக்கிப் போராடு கின்றனர். இவர்களும் கலந்துகொண்டு வீழ்த்துகின்றனர்.

மேக:- (விபீடணனைப் பார்த்து) அட! தந்தை முறையில்தான் வைத்துப் பேசும் தகுதிகெட்ட அடிமையே! உலகம் போற்றும் உயர்ந்த வாழ்வானாலும் பழிபடவந்த வாழ்வை ஆண்மை உள்ளவர் வீரம்புவரா? இலங்கை மக்களெல்லாம் அடியோடு மாண்டதின் எவர்க்கு அச்சமாக நீ ஆளப்போகின்

றாய்? அயலார் பலங்கொண்டு அரசாளும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வார் மானம் என்பது எங்கேயோடு மடிந்துவிடுமோ? உடன்பிறந்தானையும் உற்றார் உறவின்ரையும் கொன்று குவித்த கொடியாளியுடன் கூடிக்குலவி வாழ் விரும்பும் உன் புத்தி என்னே! உனது அண்ணனது உடல் களத்தில் வீழ்த்தப்பட்டிப், புழுதியில் புரளும்போது அழுவாயோ? அன்றி! அன்னியருடன் கூடி அலங்காரமாக இருந்த ஆளு வாயோ? இராவணன் ஆண்ட பொன்னாட்டினை ஆளும் தகுதி உனக்குண்டா? மாற்றார் மனங்களிக்க என் போர் முறைகளை உளவுகூறிய எத்தனை! உன்னை உலகம் ஏற்குமா? என்னே உன் சிறுமதி இருந்தவாறு? சதிகாரக் கும்பலின் கைக்கூலியே! நான் சுதந்திர வீரனாக மடிகிறேன். நீ மானக்கெட்ட அடிமையாக வாழ்!

மேகநாதன் உயிர்விடுகிறான்.

களம் — 24.

இடம்:- போர்முனை.

காலம்:- அந்தி.

மாந்தர்:- பகைவர், இராவணன், வண்டார்குழலி.

களத்தில் இராவணன் கடும்போர்புரிந்து நிராயுதபாணியாகிறான். தன்மீது தைத்த அம்புகளைப் பிடுங்கிச் சாடுகிறான். இறுதியில் வீரீடணன் உளவால் வீழ்த்தப் படுகிறான்.

இராவ:- கோழைகளே! ஒருவனைப் பல்கூடித் தாக்குவது வீரமா? அதுவும் நிராயுதபாணியாக நிற்கின்ற நேரத்தில் ஆயுதங்கொண்டு அடிப்பது ஆண்மையா? ஆளுக்கு ஆள் நேர்நின்ற மல்லாட சங்களில் எவனுக்கே னும் ஆற்றல் உண்டா?

ராமனைப் பார்த்து

அட! ஆரியப் பேடியே! அயோத்தியிலிருந்து படை கொண்டுவந்து போராடினால் உங்கள் வீரத்தின் நேர்மை விளங்கும். உன் தந்திரத்தால் கிட்கிந்தைப் படையும் இலங்கைப் படையும்ன்றோ மோதிக்கொள்கின்றன. எங்களில் யார் வென்றாலும் திராவிடத்துக்கன்றோ வெற்றி? ஆனால், கிட்கிந்தையான் வெற்றியால் உன் சூதுக்கு ஆதிக்கமுண்டு. சகீரவ, விபீடணரைப் பார்த்து

மானத்தை விட்டு மாற்றலுக்குத் துணைபோன சோதரத் துரோகிகளே! உங்கள் அக்ரமத்திற்கு, அகிகார வெறிக்கு, பதவி மோகத்திற்கு என் அன்புத் திருநாடு இரையாவதா?

தனியே

ஏ! இன்பத் தமிழகமே! இந்த அவலத்தைப் போக்க என்னுலானதைச் செய்தேன். என் அருமை மைந்தன், அன்புச் சோதரன், ஆருயிர்த் தோழர், வீர மறவர், ஆகப் பலரைப் பறிகொடுத்தேன். அந்தோ! ஆயினும் என்! உன் சுதந்திர வாழ்வு பறிபோகின்றது. நீ அடிமை நாடாக்கப் படும் பரிதாப நிலைக்கு என்செய்வேன். பிறந்த போன்றாட்டின் பாசத்தை விடுத்து பிறனுக்கு ஆட்பட்ட பேமானிகளைப் பெற்ற பலன்! ஆரிய விஷம் தமிழ்ப் பண்பைப் பாழாக்குமே! உனது ஒப்பற்ற தனி நாகரீகம் குலைக்கப் படுமே.

சகீரவ, விபீடணரைப் பார்த்து

அட கருங்காலிகளே! வருங்கால மக்கள் உங்களை மன்னிக்கவேமாட்டார்கள். இப்பொழுது வேண்டுமானால் கைக்கலிகளைக்கொண்டு, போலியாக புகழப்பட்டு புராணங்களில் போற்றவும்படலாம். ஆனால், சரித ரீதியாக என் நென்றும் பழிப்பீற்கிடமான கறையைத் தேடிக்கொண்டீர்கள். என்றேனும் ஒருகாலத்தில் ஆரியச் சூது அம்பல மாக்கப்படும். மக்கள் மன்றத்தில் உங்கள் பரம்பரை தலை கவிழ்ந்துநிற்கும். இஃதா யான் மடிக்கின்றேன். ஒரு அடிமையாக அல்ல. மானமுள்ள தமிழனாக. நீங்கள் வாழப்போ

கீசநீர்கள். ஆனால், உரிமையோடல்ல, ஆரியக் கூடியாக. நான் ஆண்டேன் வீரத்தின் வலிமையால் நீதியைப்போற்ற! நீங்கள் ஆளப்போகின்றீர் மாற்றான் தயவில் சுரண்டும் சும்பலின் சூதுவளர!

சோர்ந்து விழுகிறான். வண்டார்குழலி அலறி வருகிறான்.

வண்:- ஐயனே! என் அழகனே! நின் வீரத்தால் வெல்லப்பட்ட வேந்தர்கள் எவ்வளவுபேர்? அந்தோ! இன்று நீ துரோகத்தால் வீழ்த்தப்பட்டனையே! பொன்னிலங்கை வேந்தே! நின் உடல் புழுதியில் புரள்வதா? என் ஆருயிரே! வஞ்சனைக்கு வாழ்வா? சூதுக்கு வெற்றியா? நீதிக்கு அழிவா? வளநாட்டிற்குத் தாழ்வா? இந்த அவல நிலைக்கு மாற்றில்லையா? அந்தோ! என் கருத்தேறி உயிரேறி கலந்து நின்ற தமிழ்த் காவலன் மாண்டான். தமிழகம் உரிமை இழந்தது, தமிழ்ப் பெருமக்கள் வாழ்விழந்தனர். தமிழகக் கலை குலைக்கப்படும். என் அன்புத் தமிழகமே! இன்பத் தாயகமே! தன்மானங்கெட்ட சமூகர்களால் தாழ்ந்து விட்டாய்! இல்லை. தாழ்த்தப்பட்டாய். அன்னிய ஆதிக்கத்திலிருந்து, ஆரியச் சூறையிலிருந்து என்று விடுபடுவாயோ? நயவஞ்சக ஆரியம் நாட்டைப் பாழாக்குமே! தட்டிக்கீக்சுத் தமிழன் தலையெடுப்பானா? வீர வேந்தன் விழ்ச்சிக்குப் பிறகு, உணர்ச்சியற்ற உலுத்தர்களா உன்னை ஆள்வது? வேண்டாம் ஒரு அடிமை நாடாக அன்னியக் கொடி நிழலில் வாழ்வதைவிட கொடுங் கடலில் மூழ்கி அழிந்தபடு. வளநாடாக இருந்து வஞ்சகரால் சுரண்டப்படுவதைவிட வறண்ட பாடையாகிவிடு. வளங்கொஞ்சம் பசுமலைகளைக் குமுறும் எரிமலைகளுக்கு! தமிழகமே! ஏ தாழ்ந்த தமிழகமே! விழியாத் துயில்கொண்ட என் வீர வள்ளலை இகோ யானும் தொடர்கின்றேன். எதிர்காலத்திலுமும் இழிநிலை கடந்து கலைநிமிர்ந்து வாழ்க! காதல... காதல...

இராவணனைத் தைத்திருந்த அம்பைப் பிடுங்கித் தீர்னும் குத்திக்கொண்டு மடிக்கிறான்.